

וטהר לבנו

חידושים וחיזוקים

ראש השנה

הדפסת דברי התורה, בעלון ראש השנה

לעילוי נשמת: צילה יעל בת ברכה וישראל
שהלכה לעולמה בתאריך ל' סיוון ה'תשפ"ב.

יהי רצון שתהיה מליצת יושר בעבורנו.

וברכת שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה
למשפחות: גולדברג, ערבות, הרפז, רוזנבך, לנדה, פרג', וזלוף
ושנה טובה ושפע ברכה לכל עם ישראל
א- נאם חיה ספרא

ד"ר אהרן קמ"ר ז"ל מנצח המוסד לשימור תורתנו
ואיגוד הגורם למצבת המוסד לשימור תורתנו ולחיזוקיה
ב"י וצ"ל

< העלון מחולק חינם – בשמחה מיועד לקחת לבית ללא תשלום >

אולי מידה כנגד מידה, תחרוט מהדורה/ כרך של "וטהר לבנו" על שמך לזיכוי הרבים
ואולי בזכות זה תכתב ותחתם בזה יום הדין לשנה טובה ומתוקה אמן.
אנא נא השתתף בהדפסת מהדורה חדשה של ספרי "וטהר לבנו"
שמרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי זצ"ל העיד
הספר "מעורר מאוד"

ליראת שמים, למידות טובות, וללימוד תורה

ומרן שר התורה, בקבלתו הספרים שר כמה פעמים בהתלהבות:
"ומהר לבנו בתורתך ודבק לבנו במצוותך ויחד לבנו לאהבה וליראה את שמך"
נוסח שלא נמצא בסידורי התפילה ובמקורות

וטהר לבנו - 6 כרכים לחיזוק וזיכוי הרבים (2/6 כרכים נתרמו)
לתרומה והנצחות, ולדמי קדימה כ 150 ₪ לסך, אנא פנו :

יוחנן ריינר 0527120333 106855@gmail.com

אני מאמין שכל שבוע שהדפסת הספר מתעכב זה משמים,
ובנתיים בס"ד נוספים חידושים לספרים, אבל תפילתי שכבר שאזכה להדפיסם ולחלקם בישראל.
בס"ד יש כבר 1870 עמודי חידושים ל 5 הכרכים, חסר עוד 130 עמודים
בשביל שיודעו בכל כך 400 עמודים כך בראשית + מעורים נתרמו - יש כבר כ 380 עמודים ועם יהיה בו גם הגדה של פסח 580

וטהר לבנו - ראש השנה

"אלול" – ימים נוראים

ימי תשובה מאהבה ימי רצון וימי סליחה! או ימי תשובה מתוך אימה ויראה פחד ורתת וזיע ופלצות?

ועשה שם מ' יום, שנאמר בהם (שם י) ואנכי עמדתי בהר כימים הראשונים וגו', מה הראשונים ברצון אף האחרונים ברצון, אמור מעתה אמצעים היו בכעס,

בני בתשרי נתרצה הקב"ה לישראל בשמחה ובלב שלם ואמר לו למשה סלחתי כדבריך ומסר לו לוחות האחרונות.

וצריך להבין הרי כבר סלח'י לעם ישראל בסוף 40 יום האמצעים ולמה התעכב ה' לומר סלחתי כדבריך (או בלשון אחר – כי לשון זה נכתב בסליחה על חטא המרגלים ואכמ"ל) לסוף 40 ימים אחרונים כשנתן את הלוחות השניות, וכי מה התחדש בסוף ה-40 יום האחרונים בעניין התשובה והסליחה??

שוב גם מדברי רש"י שרק באמצעים ביקש משה סליחה ורחמים, ואילו ב-40 יום אחרונים זה שימש לקבלת התורה ברצון כמו 40 יום הראשונים שקיבל את הלוחות מרצון, ואם כן מה המקור לימי תשובה וסליחות 40 יום שעלה משה לימי חודש אלול כימי תשובה??

ונראה לבאר, כי הנה כתב הרמב"ם בהלכות תשובה פ"ב הלכה ב': ומה היא התשובה הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד, שנאמר יעזוב רשע דרכו וגו' וכן יתנחם על שעבר שנאמר כי אחרי שובי נחמתי ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם".

ולכאורה איך יעיד עליו הבורא שלא יחטא שוב?? וכמו כן אם אכן נפלנו במשך השנה וכי התשובה שעשינו לא שווה חלילה כלל וכלל?? וכי מי יעמוד אם כן במשפט?? **אלא** בפשטות הכוונה, שנעשה כל שביכולתנו למנוע מאתנו שוב ליפול בחטא.

למשל מי שהיה לו מכשירים פתוחים לאינטרנט שינעל אותם כראוי שלא יוכל יותר לחטוא ולפול, ועדיף אם הוציא מכשירים לגמרי מביתו ואכן ראינו בני עליה צדיקים שניפצו מכשירים שגרמו להם לחטוא.

ואכן ב-40 ימים אמצעים משה התחנן וביקש סליחה על חטא העגל ובסוף ימים אלו סלח הקב"ה לעם ישראל, אומנם הסליחה הסופית הייתה רק בסוף ה-40 יום האחרונים.

כי ב-40 יום האחרונים משה רבינו קיבל את התורה שבעל פה וזה היה הכוח של עם ישראל להתחזק כנגד היצר הרע ונסינות החטא, על אש התורה וכוח הפלפול הטמונה בתורה שבעל פה אפשר לשרוף את אש היצר הרע, וזה התשובה השלימה, שיש פיתרון והגנה אמיתית לא לחזור שוב לחטא.

ולכן רק לאחר 40 יום האחרונים שבהם משה רבינו קיבל את התורה שבעל פה רק אז אמר ה' סלחתי כדבריך והיה יום כפרה מושלמת, כי התשובה הייתה מושלמת כי התורה שבע"פ היא ההגנה כנגד החטא.

וכפי שהוסיף לי ידידי הרב ירוחם פילפובסקי שליט"א בשם ההפלאה שכתב על הפסוק "את ה' אלוקיך תירא" לרבות ת"ת, שתלמיד חכם יכול להסתדר גם בלי רב אלא יכול להיות בקשר ישירות עם הקב"ה.

כתב הטור בתחילת הלכות ראש השנה, תניא בפרקי רבי אליעזר, בר"ח אלול אמר הקב"ה למשה עלה אלי ההרה שאז עלה לקבל לוחות אחרונות, והעבירו שופר במחנה: משה עלה להר שלא יטעו עוד אחר עבודה זרה.

והקב"ה נתעלה באותו שופר שנאמר (תהלים ט"ז) עלה אלהים בתרועה וגו', ולכן התקינו חז"ל שיהו תוקעין בר"ח אלול בכל שנה ושנה, וכל החדש כדי להזהיר ישראל שיעשו תשובה, שנאמר (עמוס ג') אם יתקע שופר בעיר וגו', וכדי לערבב השטן.

וכן נוהגין באשכנז לתקוע בכל בוקר וערב אחר התפלה, ויש מי שמרביץ לומר סליחות ותחנונים מר"ח אלול ואילך.

ובפשטות הקב"ה התעלה באותו תקיעת שופר שעשו בר"ח אלול, כי תקיעת שופר זו הייתה למנוע יהודים מלטעות ולחטוא, ודבר שגורם לחזק יהודים זה גורם לה' להתעלות, כפי שיהודים מתעלים ומתחזקים כביכול.

עכ"פ צריך עיון מה המקור שימי אלול הם ימי תשובה וסליחה?? מלבד מה שהיה אצל נינווה?? והנה מצאנו בגמרא בבא בתרא קכ"א שיום הכפורים יום סליחה ומחילה יום שנתנו בו לוחות אחרונות,

ואכן זה מסביר נפלא שיום כיפורים זה יום סליחה וכפרה שבו הקב"ה התרצה לעם ישראל ליתן שוב את הלוחות למרות שחטאו בעגל.

אבל עדיין אין בזה מקור והסבר לימי תשובה וסליחה כל חודש אלול ועשרת ימי תשובה, והנה תוספות ב"ק פ"ב כתב בתחילה שהסיבה שתיקנו קריאת התורה בשני וחמישי, משום דאמר במדרש משה רבינו עלה בחמישי לקבל לוחות האחרונות וירד עם הלוחות ביום שני ונתרצה לו המקום, ולפי שהיה עת רצון באותה עלייה וירידה קבעו בשני וחמישי.

ובהמשך הביא תוספות תניא בסדר עולם ובדומה לזה כתוב במדרש תנחומא בפרשת כי תשא, משה עלה בו' סיון וירד ב"ז בתמוז, ושבר הלוחות ב"ח בתמוז, ועלה ובקש רחמים עליהם שנאמר ואתנפל לפני ה' מ' יום וגו' ובכ"ט באב נתרצה המקום, וירד משה לפסול הלוחות.

ועשה עוד מ' יום מל' באב עד י' בתשרי, ונתרצה המקום, וירד משה ב"י בתשרי והלוחות בידו, באותו יום נתרצה המקום לישראל, שנאמר ויאמר ה' סלחתי כדבריך, לפיכך סליחה וכפרה הוא לדורות.

ומשמע מזה ששרק ב-40 יום האמצעים משה רבינו ביקש רחמים על עם ישראל על חטא העגל והקב"ה סלח, ואילו בארבעים יום האחרונים משה רבינו למד תורה עם הקב"ה כדרך שלמד 40 יום עם הקב"ה קודם הורדת הלוחות הראשונות.

ואם כן ימי הסליחות והתחנונים אמורים להיות מיז' בתמוז עד ר"ח אלול?? ומה עניין שבסוף מ' אחרונים שוב נתרצה לו המקום?

כמו כן רש"י שמות לג' יא' כתב שבי"ז בתמוז נשתברו הלוחות, ובי"ט עלה ועשה שם ארבעים יום ובקש רחמים, שנאמר (דברים ט) ואתנפל לפני ה' וגו', ובראש חודש אלול נאמר לו ועלית בבקר אל הר סיני לקבל לוחות האחרונות

וְטָהַר לְבָבוֹ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

מפני התשובה לא מיראה ולא מכשולו כח, כיצד הרי שבא על אשה בעבירה ולאחר זמן נתייחד עמה והוא עומד באהבתו בה ובכח גופו ובמדינה שעבר בה ופירש ולא עבר זהו בעל תשובה גמורה הוא.

ואם הצלחנו בזאת, נשמח ונקבל עלינו באהבה את חודש אלול כחודש מלא באהבה וימי רצון ורחמים, ונתקרב בשמחה לקראת השיא שהוא יום כיפור הבא עלינו לטובה.

והיום ערב ר"ה פגשתי ידיד שאמרתי לו מאמר זה, והוסיף לי בשם האדמו"ר **רבי בונים מפשיסחא זצ"ל** שאמר על הפסוק **"כרתי ברית לעיני מה אתבונן על בתולה"**, שמזל חודש אלול הוא **בתולה**, ואמר האדמו"ר שאם נשמור על קדושת העיניים בתקופה הקשה – תמוז אב, אין צורך להתבונן ברעד ובפחד מאלול, וזה מתאים לדברינו ב"ה.

אגב אברך יקר טען לי בראש השנה שהרי חייבים לעשות תשובה לפני ראש השנה, ואיך אפשר להוריד מהפחד של אימת הדין באלול?!

ועניתי לו שאני חלילה לא מוריד את אימת הדין אלא **באתי כאן להקדים את האלול**, כפי שלימדוני מילדותי שתמוז"ז זה ראשי תיבות זמני תשובה ממשמשים ובאים, וא"ב זה ראשי תיבות אלול בא, שהלוואי ונזכה להקדים ולהיות בסדר העבודה של אלול כבר מיז' בתמוז ורק נתעלה בדרגות התשובה והיראה.

ובוכה אני על כך שלא זכיתי השנה לקיים זאת בשלימות, אוי לי ואוי לנפשי, אכן נשאר שעות בודדות לפני יום הדין אבל בורא עולם הדברים שכתבתי בדמע, כשאני מלא בושח לפניך, הלוואי והדמעות יבואו לפניך, ויתנו לי חיזוק ששנה הבאה לפחות אזכה לקיים כל הנכתב כאן בשלימות ממש, בזכות חיזוק הרבים ובזכות תשובתי עכשיו כאשר אני מלא בושח וכלימה, ואנא זכרני לחיים טובים כי רצוני לזכות לקיים את רצונך כראוי אמן ואמן.

הקדמה ליום הדין – לקל עורך דין

והשופט במשפט צועק עלי!!! וכולי רועד מפחד!! ובקולו העצום הוא מטיח בי: אתה מקבל רישיון!! וכבר על ההתחלה אתה נכנס ב"אין כניסה"!!!! ועוד במהירות!!!! ועוד התנגשת בשוטר!!! ועוד פצעת אותו אנושות!!! **והשופט** ממשיך ואומר לי, אתה אמור לקבל שלילת רישיון לתמיד!!!! או - וגם קנס כספי גבוה!!! ובנוסף גם מאסר ממושך!!!

ואני בוכה ורועד כולי ועומד מולו ככלי שבור ובהכנעה גמורה, ואומר לו: אדוני השופט, אני ממש מתנצל אני מיהרתי והיה פקק רצייתי לקצר ועשיתי מעשה שטות איום ונורא ואני ממש מתחרט!!!

והשופט לא מקבל את חרטתי, ואומר עברת עבירה והיית צריך לקחת את הכל בחשבון, וכל מה שקרה זה אשמתך המלאה!!!! ועליך לשלם את מלוא המחיר ולא יעזור לך החרטה!!!! **ואני** אובד עצות!! לא יודע מה לעשות רק לבכות ולבכות!!!! ושוב לבכות!!!! מה יהיה???

והנמשל, הנה כולנו קיבלנו רישיון לחיים, ואנחנו בנסיעה של החיים, ואכן ישנם קשיים, והיצר מפתה אותנו לעשות עבירות במקום שאין כניסה, ואנחנו חושבים שנבצע במהירות את העבירה וכלום לא יקרה, כי רק חד פעמי!!!

לפי זה אכן ברגע שיש את התורה שבעל פה עם ישראל לא יחטאו בעגל כפי שטעו כשחיכו למנהיג ורב ורצו את העגל כמנהיג במקום משה כפי שביארו זאת גדולי ישראל מדורות קודמים.

ובעצם כל 40 יום אחרונים - ימי הלימוד של משה רבינו בתורה שבע"פ זה היה ימי תשובה מתוך אהבה ורצון בתיקון והגנה, ולכן גם אנחנו נוהגים בהם – בכל ימי חודש אלול ועשרת ימי תשובה כימי תשובה וימי סליחה וימי רצון ותשובה מאהבה.

אבל כנגד זה חייבים לעשות 40 יום קודם מיז' בתמוז וכל חודש אב ימי תשובה מכעס ה', בתחנונים ובבכיות כפי שכתוב ויחל משה שנחלה מרוב תחנונים, ורק לאחר 40 ימים אלו יכולים לקבל את אלול כימי רצון ותשובה מאהבה ורצון, בדיוק כפי שהיה בימי משה רבינו.

אך חלילה אם דוחים את התשובה מחודש תמוז ואב, ואף מוסיפים חטא על פשע בימי בין הזמנים של אב, ממילא ימי האלול חייבים להספיק גם את הימים של תשובה מתוך תחנונים ופחד וזיע בבחינת ויחל משה, ואולי יספיק בידנו 40 יום אלו גם להגיע לתשובה מאהבה.

לכן נקבל על עצמנו להתחזק מיז' בתמוז לחזור בתשובה מתוך כאב וצער כי גם ככה בג' השבועות עד י' באב ימים עצובים הם על חורבן בית המקדש, ונבכה גם על חטאינו ועל חורבן המקדש שבנו.

ונמשיך את שאר ימי אב הנותרים – בין הזמנים ביראת שמים טהורה, ונוכיח שלמרות שהסתיימו ימי הבכי של 3 השבועות, בכל זאת כאן המבחן שלנו לא לחטוא ולהיות דרוכים להוכיח לבוראנו שאנחנו לא חוטאים למרות ההזדמנויות לחטוא שבאו לקראתנו בימי בין הזמנים.

וכדברי הרמב"ם פ"ב א' אי זו היא תשובה גמורה זה שבא לידו דבר שעבר בו ואפשר בידו לעשותו ופירש ולא עשה

בצעירותי קיבלתי רישיון נהיגה, ולקחתי רכב ונסעתי, ולפתע היה פקק רצייתי לקצר וראיתי רחוב עם תמרור של **"אין כניסה"**. מיד נכנסתי במהירות לרחוב ההוא שהיה נראה ריק ממכוניות בכדי לקצר ולגמור מהר את העבירה עוד לפני שיבוא שוטר או חלילה יגיע רכב ממול.

אבל טעיתי, כי רק לרגע היה הרחוב ריק, ונפלתי בגדול!!! כי פתאום מולי נסעה מכונית ונתקעתי בה בעוצמה אדירה, וזה היה מכונית **משטרה!!!** אוי לי!! לא היה לי עם מי להתנגש ב"אין כניסה" רק עם מכונית משטרה!!!

אוי!!! פצעתי את השוטר אנושות, ואילו אני עצמי נראה שיצאתי בלי פגע בגוף למרות הרכב שהתרסק, כמובן שמיד עצרו אותי, ולקחו אותי למעצר ואני כולי רועד, ואכן סוף סוף הביאו אותי למשפט, ותבינו ההמתנה למשפט לבד מסוגלת להרוג מפחד העונש החמור הבלתי נודע.

וטהר לבנו - ראש השנה

אבל העסק רק מסתבך, כי היצר מפיל אותנו לתהומות מנפילה קטנה זה נהפך לנפילה לתהומות!!!
ואז העונש מות = כביכול מקביל לשלילת רשיון, **קנס כספי גבוה** = כפשוטו, **וכלא** = חולי שתהיה מרותק למיטה.

אבל לקל עורך דין

אגב מי זה בנמשל השוטר הפצוע מהתאונה באין כניסה????????

התשובה היא, שאנחנו כשאנחנו עוברים עבירה אנחנו מתנגשים בחזקה עם השוטר שתפקידו שניסע בחיים כהוגן, ובנמשל זה יכול לשמש כמו הרבנים או ההורים שתפקידם לחנך אותך למוטב.

ובמקום להישמע להורים או לרבנים, אנחנו פוצעים אותם!!!! ודורסים אותך!!! אוי לנו!!! עד כמה חמור פשענו!!! אוי לנו מה עשינו בחיינו???

יש לנו אבא יקר בשמים שאוהב אותנו, ובראותו שאנחנו חוזרים בתשובה באמת הוא עוזר לנו לצאת בדין זכאים, כי הוא העורך דין והשופט ביחד עושה עסקה לזכות אותנו כשנשוב אליו באמת!!!

כי לא אחפוץ במות הרשע כי אם בשובו מדרכו וחייה, איזה אבא יש לנו, לב מי לא ימס איך אפשר שלא לאהוב אותנו, איך אפשר לא להתעורר ולחזור ב"תשובה", עכשיו בואו ביחד ונחזור לאבא בבקשה זה רק לטובתנו!!!

לכן נקבל על עצמנו לחזור בתשובה, ולתקן את מעשינו ולהתקרב לאבינו האוהב אותנו, ובשבת בכיתי בראותי את דברי החזו"א שכתב באגרותיו שרבים מגדולי ישראל צמחו פתאום, כי בגיל מבוגר החליטו עד כאן ופתחו דף חדש, והם עזבו דרך רשע ודבקו בהקב"ה ובתורה ובמצוות, ואזרו אומץ בנפשם ולא היה איכפת להם מהליצינים ומהבושות שצחקו להם, וזה היה לי כמים לנפש עייפה, ממש התאים לי דבריו הקדושים, ובעזרת השם נצליח לתקן ולהתקדש ונזכה כולנו לשנה טובה בגשמיות וברוחניות אמן ואמן.

עוד נקודה קטנה וחשובה

וסיפרתי גם את זה, כי כאשר היא קלטה שזה רק משל, היא ממש ביקשה להיבלע באדמה מרוב בושה, שתיכף ומיד נתנה ביקורת חריפה בלי לשמוע את כל העניין בשלמות, וזה כאמור עוד נקודה חשובה למחשבה.

את המשל הזה אמרתי בגיל 17 בחודש אלול לדודה שלי שהיא רבנית חשובה מבני ברק, והיא בכנס רבניות סיפרה את משלי, ואחת כבר קפצה ואמרה, ככה זה הבני נוער של היום, רק מקבלים רישיון וכבר עושים שטויות!!!!

המשל מהבריחה מהכלא של רבינו יונה - בתחילת ספר שערי תשובה

מה 20 אחוז שמצליחים ורק בגלל השאיפה הזו הוא מסתכן ובורח.

ובכלא, בפרט בשנים עברו לא היה סיכוי להשתקם להיות אדם מהשורה אלא האדם היה הופך לפושע מסוכן יותר שלומד שיטות מתוחכמות יותר איך לפשוע בלי להיתפס, ורק אם ימלט יש לו סיכוי לפתוח דף חדש בחברה בריאה טובה ולשקם את עצמו באמת.

ועל זה שר הכלא נתן מכות נאמנות לאסיר שלא ברח, כי טען לו אתה לא רוצה לנסות לשקם את עצמך אתה לא רוצה לנסות להיות אדם מהשורה, לכן הכה אותו נמרצות.

וזה המסר שרבינו יונה רוצה לתת לנו במשל, שנכון הרבה חוזרים בתשובה לא מחזיקים מעמד ונופלים אחרי תקופה ומצבם הרוחני אפילו מחמיר ממה שהיה קודם שהתחזקו, אבל בכל זאת על ידי חזרה בתשובה יש סיכוי להיות מה 20 אחוז שמצליחים לחזור בתשובה שלימה ולפתוח דף חדש ויציב בלי נפילות, ועל זה חוטף מכות זה שלא מתאמץ לנסות להתעורר ולנסות לפתוח דף חדש, ובפרט בחודש אלול ובימים נוראים שהרבה מתעוררים לחזור בתשובה שלימה.

ואוי למי ששומע ליצרו ופורש מהציבור ולא מתעורר לחזור בתשובה, בטענה שממילא הוא יפול אחרי תקופה ואחרי ימים נוראים כמו רבים וטובים, על זה חוטפים מכות, זה עצת היצר!!!

כי עכשיו חובה לנסות בכל הכוח לחזור בתשובה ואולי נזכה שהתשובה שלנו דווקא תחזיק מעמד לאורך ימים ושנים טובות אמן ואמן.

הרבינו יונה מביא משל מהמדרש, לקבוצת גנבים שנתפסו ונעצרו בכלא, ויום אחד הם פרצו חתירה בכלא וברחו מהכלא, ורק אחד מהם נשאר בכלא ולא ברח, הגיע שר בית האסורים והרביץ לאותו אחד שנשאר על כך שנשאר ולא ברח כמו כולם.

והרעיון שהרבינו יונה רצה כן להביא ממשל זה שמי שיכול להציל נשמתו ולא עושה מצבו חמור ביותר, ובפרט כשרואה את חבריו מצילים את נפשם והוא לא מתאמץ ללכת בעקבותם עווננו חמור פי כמה וכמה, כי עליו להתעורר לטוב בעקבות פעולות חבריו.

ולצערי לא הבנתי את המשל, שהרי אדרבא מי שבורח מהכלא מסתכן מאוד, כי מנהלים מרדף אחריו ופעמים רבות תוך כדי מרדף אחריהם יורים עליהם והורגים אותם, ואם הם נתפסים שמים אותם בכלא קשה יותר בתנאי צינוק ועונשים חמורים.

ונסטטיסטיקה רוב הנמלטים מהכלא נתפסים ובודדים מצליחים להימלט לנצח, ואם כן

וגם אדרבא על שר בית הסוהר לשמוח שלפחות אחד שומר חוק כביכול שלא ברח חבריו, ולכבד אותו על כך שלא התפתה לברוח כחבריו?? וגם לכבד אותו על שמסכים לקבל את עונשו הראוי בכלא ולא לחמוק מהעונש שמגיע לו כחוק??

וייתכן להסביר את המשל באופן כזה, שהנה נכון שרוב הנמלטים מהכלא נתפסים אבל עדיין יש 20 אחוז הצליח להגיע לחירות, ואכן כל מי שנמלט שואף ומצפה להיות

וטהר לבנו - ראש השנה

תקעו לפני בשופר כדי שאזכור לכם עקידת יצחק - ניסיון העקידה

כמה שיותר מהר להיות כבר אחרי זה, וגם יעשו בפיזור נפש וסערת רגשות.

וכאן הקושי גדול פי כמה, כי אברהם היה עמוד החסד שבעולם, אז לו קשה פי כמה להתאכזר לבנו יחידו, והנה אברהם נהפך לאכזרי!!! וכפי שכתוב **במדרש איכה פתיחתא** כ"ד, ואברהם ביצע את הכל **לאט לאט** ובמתינות, כאילו מדובר בהדלקת נרות חנוכה!!!

כמו שראינו במדרש **תנחומא**, שאברהם הוציא **רביעית דם** מבנו, והפסיק כאשר שמע **"אברהם אברהם"**!!!

והתבוננתי בדבר שהרי בדרך כלל בשחיטה שכזו כאמור זהו מצב שרוצים לסיים מהר, והיות וקשה לאדם לראות ולבצע פעולה זו הוא אמור לחתוך במכה מהירה ולא בנגיעה קלה, והנה כאן **יצאה רק רביעית דם**!!! זה מלמד שאברהם חתך **ושחט לאט ובמתינות** ולא בלחץ. **פשוט מדהים**!!!

ואכן יש בני אדם שמסוגלים לחנוק רגשות ולהתנתק מהסובב וכך להתגבר על רגשותיו, אבל כל זה בתנאי שהוא יכול להתנתק מהסביבה ולהתרכז בעניין אחר וזר לחלוטין שרחוק מעניין סערת רגשותיו.

אבל כאן אברהם התרכז דווקא בענייני העקידה ולא התנתק רגשית ושכלית מפעולת שחיטת בנו, וכדלהלן.

שמתחילה, אברהם בעצמו בקע עצים ובדק אותם שאינם מתולעים, וכן הדרך עצמה התארכה 3 ימים שזה זמן ארוך מידי לחניקת רגשות ולהתנתקות רגשית, בפרט שבדרך השטן דאג לעורר בו את רגשותיו שירחם על בנו.

ושיא הניסיון והקושי היה בפעולת העקידה, בפרט שלא נצטווה על כך, כי אברהם אבינו קשר את בנו שיהיה קשור כראוי, שחלילה יצחק לא יזוז בזמן השחיטה ויפסל הקרבן.

וכאן הוא היה חייב להתרכז ולחשוב ולדמיין על כל צורה שהבן יכול לזוז בשחיטה, ואז עליו לחשוב איך לקשור אחרת ויותר טוב באופן שימנע את התזוזה, ולא רק שהיה מרוכז בעקידה ולא התנתק וברח לעולם אחר במחשבותיו, אלא גם מרצונו ראה וחישב בדמיונו כל צורה שבנו נשחט באופן מוחשי.

ולכן הפעולה הגדולה ביותר של ניסיון עקידת יצחק היא **"עצם העקידה"**, כי כאן **כביכול נשחט בנו מספר פעמים**, כי בכל דמיון ומחשבה של שחיטה נחשב כאילו נשחט.

ללמדנו, שעיקר הזכויות שלנו זה מה שאנחנו עושים מעל הנוהג, וכלול בזה כל מה שנעשה מתוך דאגה לבצע את חובתנו כנדרש ובלי טעויות ושגיאות, וגם עד כמה שנשקיע להכניע את הטבע שלנו לרצון בורא עולם מעל ומעבר למה שחייב אותנו זה רק יגדיל את אהבתו אלינו ואת אהבתנו אליו, כי זה עיקר הניסיון והקושי וההתנדבות לעשות רצונו בשלימות וכאמור כך יגדל השכר ויתחזק האהבה שלנו לבורא יתברך.

ולכן נקבל על עצמנו, בראש השנה - עבור כל השנה!! להתרחק יותר ויותר ממראות אסורות ונעשה סייגים ומחסומים אפילו שזה לא באופי שלי וגם לא בסגנון חיי ככה להחמיר ולהקפיד ועד כדי כך להיזהר ולהתרחק, אבל רק ככה תצליח ובכך תגביר את האהבה בינך לבורא עולם ואמן.

ובבן הנעקד ישבית מדייננו - גם אנחנו יכולים להיכלל בתפילת הבן הנעקד!!!

שענה את אברהם בהר המוריה", שבודאי אברהם ראש המאמינים לא התפלל שיצחק לא יישחט, אלא נענה

בגמרא ר"ה ט"ז א' אמר רב אבהו: **"אמר הקדוש ברוך הוא תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם, ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני"**, ויש להתבונן למה מכל הפעולות של ניסיון זה נבחרה פעולת **הקשירה** שהיא **העקידה** כסמל לשיא הניסיון?? **ולמה** הגמרא אומרת מעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני, ולא אומרת הקרבתם עצמכם לשחיטה??

וגם יש במפרשים שמקשים למה ניסיון זה נכתב בעיקר כקושי וניסיון של אברהם אבינו, ולא גם על יצחק בנו שהיה בן 37 והסכים והתמסר לשחיטה כילד קטן מאוד ותמים ביותר שלא יודע ממשמעות של מוות??

ואכן יש מפרשים שחלק הגדול בניסיון היה דווקא לאברהם אבינו, כי מצד אחד הבטיח לו בורא עולם **שמיצחק יקרא לו זרע**, ומצד שני עכשיו בורא עולם אומר **לו לשחוט את יצחק בנו עוד קודם שיצחק הוליד ילדים**, ואם כן הדיבור השני סותר את הראשון.

ולמרות זאת אברהם לא פקפק אלא בזריזות עשה את רצון הבורא ובלי וויכוחים, וגם לא ניסה להתחכם בטענה שהולכים אחרי הדיבור הראשון ולא לפי הדיבור האחרון, **ולכן** טענו המפרשים שעיקר הניסיון היה אצל אברהם שהתנסה באמונת חייו האם תישאר תמימה ושלמה.

אמנם בעצם אולי אין כאן סתירה, שהרי גם אם יצחק אבינו היה נשחט ומת, אולי בורא עולם היה מתזירו לחיים וכך גם הייתה מתקיימת ההבטחה **שמיצחק יקרא לו זרע**.

ואם כן אולי לכן אברהם לא פחד לשחוט את יצחק, כי בטח שיצחק יחזור לחיים, כי ה' הבטיח לו שמיצחק יקרא לו זרע?? **ובפרט** שאברהם כבר ראה ניסים גלויים שהרי בורא עולם הוציא אותו חי מתוך כבשן האש, אז היה לו ביטחון שהקב"ה יחיה את יצחק אחרי העקידה, ואם כן מה הניסיון הקשה שיש כאן??

ואכן ראיתי **שהאבן עזרא** בסוף פרשת העקידה על הפסוק **"וישב אברהם אל נערי"** התייחס לשאלה למה לא כתוב **"וישב אברהם ויצחק"**, וכי לאן נעלם יצחק?? ובתשובתו הוסיף: **ולא כ"אומרים** שחזר אברהם לבד **כי יצחק נשחט וקם לתחייה**.

וייתכן שבכל אופן גם אדם שבטוח שבנו יקום לתחייה, בכל זאת את הכאב הזה שהוא בעצמו ישחוט את בנו זה פעולה קשה מאוד לביצוע, וגם אם אין ברירה והוא חייב לעשות זאת הוא יעשה את זה במהירות שיא בכדי לסיים את הדבר, כי דבר שקשה מאוד לנפש האדם, האדם רוצה

ללמדנו, שעיקר הזכויות שלנו זה מה שאנחנו עושים מעל הנוהג, וכלול בזה כל מה שנעשה מתוך דאגה לבצע את חובתנו כנדרש ובלי טעויות ושגיאות, וגם עד כמה שנשקיע להכניע את הטבע שלנו לרצון בורא עולם מעל ומעבר למה שחייב אותנו זה רק יגדיל את אהבתו אלינו ואת אהבתנו אליו, כי זה עיקר הניסיון והקושי וההתנדבות לעשות רצונו בשלימות וכאמור כך יגדל השכר ויתחזק האהבה שלנו לבורא יתברך.

ולכן נקבל על עצמנו, בראש השנה - עבור כל השנה!! להתרחק יותר ויותר ממראות אסורות ונעשה סייגים ומחסומים אפילו שזה לא באופי שלי וגם לא בסגנון חיי ככה להחמיר ולהקפיד ועד כדי כך להיזהר ולהתרחק, אבל רק ככה תצליח ובכך תגביר את האהבה בינך לבורא עולם ואמן.

עננו כאשר ענית ליצחק בהר המוריה, ומה הייתה בקשת יצחק בהר המוריה?? והמהרש"א תענית ט"ז כתב על "מי

וּטְהַר לְבָנוּ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

ואכן בזכות כל חסדי אברהם אבינו הוא קיבל שכר עצום שאין כדוגמתו והוא, שאפילו השטן החליט להמליץ על אברהם אבינו כצדיק שאין כמוהו, בניגוד לדברי בורא עולם שהמליץ על איוב.

ובזכות המלצת השטן על צדקות אברהם אבינו, זכינו שבגלל זה קיבל אברהם את ניסיון העקידה, ובזכות עמידתו בגבורה בניסיון קשה זה, זכינו למצוות שופר שמזכירה את זכות אבותינו הקדושים, וזכינו לשנה טובה בראש השנה, ולגאולה מובטחת בכל מצב לעם ישראל בקרוב ממש אמן ואמן.

ללמדנו, שלא כל הנראה לעין רע הוא אכן רע, לפעמים זה מתגלה דווקא כטוב וכדבר המושלם, רק צריכים חסד ה' לראות את חסדיו תמיד באופן שנזכה לשמוח בטובו, ולהודות לו על כל חסדיו, ולספר תהילתו בקהל עם אמן ואמן, רק אל יאוש.

תשליך – המשך

ב"לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו" שזה להתחזק בלימוד התורה בכל יום מחדש כמו ביקור ראשון בעולם התורה.

ואכן בורא עולם הסתירו בצל כנפיו, ויצא מהסכנה בניסים, ועל זה הוא בשמחה מודה ומקריב זבחי תודה כי הבעיה נפתרה.

אבל ממשיך דוד המלך, והוא מתחנן "אל תסתור פניך ממני, אל תט באף עבדך עזרתי היית אל תטשני ואל תעזבני", שזה במצב שאין ישועה מה' והצרות ממשיות ונהיה גרוע יותר ויותר, שבמצב הזה גם כלפיו - הצדיק יש הסתר פנים כפול "הסתור אסתיר".

למרות זאת גם במצב נורא זה, עדיין דוד המלך אומר שעלינו להתחזק ולהתחדש בלימוד התורה, "הורני ה' דרכך ונחני בארח מישור למען שוררי", ולמרות שאין ישועת ה' ממשיותם להתפלל ולקוות בכל זאת "אל תתנני בנפש צרי כי קמו בי עדי שקר ויפח חמס".

ואם עדיין אין ישועת השם, למרות כל התפילות והחיזוקים, אזי דוד המלך משתמש בקלף שעוזר גם במצב של הסתר פנים הכי קשה ששייך!!!

"לולא האמנתי לראות בטוב ה' בארץ חיים", עליך להשתמש באמונה שהחיים בעולם הזה זה רק זמני כחלום יעוף, ועיקר החיים זה העולם הבא ושם הכל טוב ואין בו רוע, ותקווה זו נותנת כוח להמשיך גם בהסתרה כפולה ונוראה, כי זה עתיד טוב מובטח ונצחי!!!

ואכן בכל זאת, ולמרות הכל!! דוד המלך אומר: עדיין לא להתייאש גם מישועה שתגיע אפילו בעולם הזה, אלא תמשיך באמונה וביטחון "קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל השם". **וזכור** כל רגע של אמונה זו מצווה עצומה, כמו שציצית כל רגע זה מצווה, חזק ואמץ לבך וקוה אל ה', ו"רוצה ה' את יראיו את המייחלים לחסדו".

וכפי שכתבתי קודם, עצם האמונה והביטחון והתפילות והתחנונים זה מצוה גדולה, ולא התוצאה קובעת!! אלא האמונה והתפילות, וזה הכוח שנתן ליהודים לעבור את השואה ולשרוד למרות הגיהינום עלי אדמות.

ועלינו לזכור, שלעולם לא נישבר מקיום חובתנו הברורה לעשות את רצון הבורא ולקיים תורתו ומצוותיו בכל מצב ותמיד, וגם בימים שזה יהיה קשה כמו לטפס על קירות, ובפרט שאכן כבר אמרו גדולי ישראל מהדורות הקודמים שלפני ביאת המשיח יהיה קשה להחזיק באמונה כמו לטפס על קירות ישרים וחלקים, וכשהדבר כבר היה צפוי זה קצת מקל עלינו, כי אנחנו מרגישים שזה כבר היה צפוי וידוע וברור שזה ניסיון ידוע ומוכן מראש.

וכפי שכתוב בפרקי דר' אליעזר: ר' יהודה אומר כיון שהגיע החרב על צוארו פרחו ויצאה נפשו של יצחק, וכשנאמר לאברהם "אל תשלח ידך" חזרה נפשו לגופו.

ובפרט שיש דעות בעלי התוספות והחזקוני בשם מדרש הגדול, שנטמן 3 שנים בגן עדן, ושם התענגה שרה עם בנה הקדוש משך 3 שנים.

ואדרבה השטן התכוון גם בזה לעשות את הטוב, ולא את הרע, וגם ממעשה טוב לא יצא רע, ושלוחי מצוה אינם ניזוקים.

את תפילת "תשליך" עושים ליד מים, בכדי לזכור את זכות אברהם אבינו שכשהלך לשחוט את בנו יחידו האהוב יצחק, השטן חסם את דרכו בנהר עמוק, ואברהם לא התחמק מחמת הקושי אלא נכנס בתמימות לתוך המים עד שהגיעו המים עד נפש.

ואז במקום שאברהם אבינו יטען "אנוס פטור מהמצווה", הנה ניסיתי ממש אבל זה בלתי אפשרי וכך לחזור לביתו, אברהם אבינו ממש לא מוותר, אלא צועק לבורא עולם הושיעני כי באו מים עד נפש, ומתחנן לבורא עולם תן לי להמשיך לקיים את מצוותך לשחוט את בני יחידי ולא להיפטר ממנה בטענת אנוס, ולכך בזכותו אנא תשליך את כל עוונותינו למצולות ים שלא יזכרו יותר לפניך.

ואכן במזמור כ"ז "לדוד" שמוסיפים בחודש אלול עד סוף חגי תשרי, זה ממש מתאים גם למה שקוראים בפרשיות התורה בתקופה זו, כי בתקופה זו קוראים בתורה הרבה עניי קללות.

ובמזמור זה מתאר דוד המלך סכנות וצרות, ושנאה איומה "בקרב עלי מרעים לאכל את בשרי - שהשונאים רוצים לאכול את בשרי", ומוסיף דוד המלך "אם תקום עלי מלחמה" ועל מצב כזה הוא מבקש "כי יצפנני בסוכו ביום רעה יסתירני בסתר אהלו".

וחשוב לציין שגם אם לכלל הציבור יש הסתר כפול, זה עדיין לא מחייב שגם לצדיק יהיה, וכפי שהגמרא בחגיגה ה' אומרת שגם כשיש "הסתור אסתיר" בכל זאת אמר רבא ש"בחלום אדבר בו", ורב יוסף אומר ידו נטויה עלינו ש"בצל ידי כסיתך", ואכן כשהתפילה מתקבלת, מוסיף דוד "ועתה ירום ראשי על אויבי ואזבחה זבחי תרועה, אשירה ואזמרה להשם".

והצדיק שנחלץ מצרה, זה בזכות שהתחזק בתקופה זו מאוד!! והחיזוק היה ש"אחת שאלתי מאת ה' אתה אבקש - שבתי בבית השם כל ימי חיי", וגם הוסיף דוד התחזקות

וּטְהַר לִבְנוֹ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

וכמובן חייבים תפילות ושיחות עם ידידי אמת להתחזק יחד ולהצליח לעבור את השעות והימים הקשים מנשוא, ושוב זה זכות גדולה להאמין בה' במיוחד בשעות הקשות מנשוא, וה' הטוב יעזור שלא נגיע לידי ניסיונות קשים, אלא לעבודו מתוך שלוות הנפש אמן ואמן.

מלכויות - והוא יהיה לך לאלוקים כאשר נשבע לאבתיך - המשך

אז כל שכן שאנחנו חייבים לעשות מעל ומעבר למחויבות שלנו בגלל אבותינו הקדושים, שבכל הדרכים והאפשרויות לקיים את חלקנו בשבועה להיות עם ה', **כי אנחנו בכל יום בתפילות משתמשים בזכות אבותינו הקדושים**, אז יש לנו חובת הכרת הטוב כלפיהם להתאמץ בכל כוחנו מעל ומעבר.

אבל לכאורה כלפינו לא שייך מעל ומעבר לחובתנו, כי אנחנו חייבים לעשות הכל!!!

אמנם כאמור, בתפילה בורא עולם האיר את עיניי שגם כלפינו שייך לעשות מעל ומעבר, **והוא** שלא רק נחזק את עצמנו להיות יראי ה' ושומרי תורה ומצוות, אלא גם לדאוג בכל הכוחות והדרכים שגם אחרים ובעצם כל עם ה' יהיו צדיקים ויראי שמים, וזאת גם כהכרת הטוב לאבותינו שזכותם מגנה עלינו כל יום, וכידוע מי שמחזק אחרים מתחזק בעצמו, כי זכות הרבים בו, והדברים ידועים ובדוקים ביותר.

ועלינו לזכור בתקיעת שופר של ראש השנה, עד כמה שאנחנו משתמשים בזכות עקידת יצחק, אז איפה הכרת הטוב?? קדימה!!! לכן אנחנו בכל הכוחות נמליך את הבורא עלינו ונשקיע לתקן את עצמנו ואת האחרים, כך שכולנו נקבל עול מלכות ה' ונהיה משומרי תורתו ומצוותיו, ואז נזכה לשופר של משיח בקרוב ממש בימינו ומתוך שלוה ובלי חבלי משיח ח"ו אמן ואמן.

מלכויות - מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הזכרון

וייתכן שלכן **בראש השנה** - יום הדין אנחנו לא חוזרים בתשובה מתוך פחד ויראת העונש למרות שזה "יום הדין", כי בחזרה בתשובה רגילה מתוך פחד, עדיין המזיד יישאר לנו כשוגג, אלא מתחזקים בעוצמת "המלך", באהבת ויראת גדלות ועוצמת בורא עולם, שכך הכל נהפך לזכויות אמן ואמן.

יש בזה חידוש שהתחדש בס"ד ביום כיפור!! על קטע התפילה בשמונה עשרה "ובכן תן פחדך ה' אלוקינו על כל מעשיך ויראוך כל מעשיך, ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם". **שכדברי העמק דבר הנ"ל**, לעתיד לבוא ננצח בלי צורך במלחמה, כי בורא עולם ייתן פחד עצום לכל הגויים, וכך כולם ירצו להתקרב לבורא עולם, ולא רק להתקרב אלא גם ביחד להתקרב באחדות ובאגודה אחת.

ונשאלת השאלה, אם כן מה עם היהודים, מה עם הצדיקים שעוד לפני ותן פחדך היו יראי שמים ונלחמו לשמור על קדושת השם?? וכי ישתנו לאגודה אחת??

ועל זה עונים בתפילה "ובכן תן כבוד ה' לעמך, תהילה ליראך ותקווה טובה לדורשיך, ופתחון פה למייחלים לך", דהיינו שלנו יהיה כבוד, לנו יהיה פתחון פה, שאנחנו נתגאה על כל הגויים כי אנחנו היינו יראי ה' בעבודה עצמית בזמן של גלות וניסיונות קשים.

ולכן למרות שיעשו כולם אגודה אחת לעשות רצון אבינו שבשמים, לנו יהיה כבוד, אנחנו נהיה בראש, אנחנו נהיה קרובים יותר לבורא עולם והם רחוקים.

יש להבין מדוע טרח בורא עולם והשביע אותנו והכניס אותנו בברית של ברכות וקללות, הרי ממילא אין זה בידו לשלוט על היראת שמים שלנו, כי הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, ואם כן רק עלינו עצמנו לפעול לקיים חלקנו בשבועה ולהיות יראי שמים, ומה סיבת טרחת בורא עולם לדאוג לצד שלנו בקיום השבועה??

והתשובה פשוטה היא, שרק בגלל אהבת בורא עולם לאבותינו הקדושים, שלכן מודגש שמותם "לאבתיך אברהם יצחק ויעקב", רק מסיבה זו בורא עולם מתאמץ לעזור לנו ולתת לנו את כל הכלים להצליח לקיים את חלקנו בשבועה להיות לו לעם.

ובתפילה בברכת **מגן אברהם** התחננתי לבורא עולם שיאיר את עיני שיצא חיזוק גם מהסבר זה, ובורא עולם שומע תפילת כל פה ברחמים, העיר עיניי וחשבתי שאם בורא עולם בגלל אהבתו לאבותינו הקדושים עושה הכל מעבר למחויבות שלו לקיים את צד השבועה שלו.

זכור נזכור, שחזרה בתשובה הופכת את העבירות שעשינו במזיד לשוגג, ואת העבירות שעשינו בשוגג זה הופך לזכויות, אבל כל זה כשחוזרים בתשובה מתוך פחד ויראת העונש, אבל כשחוזרים בתשובה מתוך אהבת הבורא יתברך ויראת גדלות הבורא אזי המזיד גם מתכפר לגמרי ולא עוד אלא שגם נהפך לזכויות.

בפרשת "ברכה" הבאתי דרש על הפסוק "עם נושע בה' מגן עזרך חרב גאותך ויכחשו איביך ועל במותימו תדרך", **שלכאורה** קשה לומר על עם ישראל את המילים "חרב גאותך", כי על עשיו כתוב על חרבך תחיה, אבל היהודים רחוקים הם מחרב ושפיכות דמים, וגם כשנאלצים לנקוט בכוח הזרוע זה לא גאוה עבורם??

אלא מבואר בספר **העמק דבר**, שהכבוד הגדול לישראל הוא שיהא יכול להגן על עצמו בלי שפיכות דמים כי אם בהשגחת בורא עולם, כמו שהיה ביעקב אבינו שניצל מלבן ומעשו בלי שפיכות דמים.

אלא על ידי שה' הטיל פחדו על לבן או שנתן פתאומית אהבה לעשיו על יעקב, וכן בכל דור יש עניינים כאלו, וככה אנחנו דורכים על במות גדולתו שאינם יכולים לעשות לנו שום רעה, וכל האופנים הם בהשגחת בורא עולם לפי צדקות האדם ומעשיו. אמנם הצד השווה שבהם שכולנו נושעים בה'.

וכמו שלפני כ-30 שנה אירן היו ידידי כל היהודים, ופתאום זה התהפך לרעה, כך בורא עולם יכול שוב להפוך בלי קרב ומלחמה שאירן שוב יהיו ידידי אמת של כל עם ישראל בכל מקום שהוא.

וְטָהַר לִבְנוֹ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

ישמחו שמחה נצחית לעולמי עד, וכבוד אמתי ומעמד עליון לעולמי עד ולנצח נצחים.

כי כולם יבינו שמגיע לצדיקים ולישרים לשמות, כי טרחו כל חייהם, כשכולם חטאו הם מסרו נפש, לכן עכשיו הם

ללמדנו שאין עבודה בעבודת ה' שהולכת ריקם אלא הכל בא בחשבון, ומי שהשקיע ונלחם בזמנים הקשים הוא יהיה המכובד ביותר לנצח נצחים, ולכן כדאי לנו להשקיע להיות מהצדיקים שמוסרים נפש בגלות, להיות אנשי קודש ויראי שמים אמתיים, וברצון עז ובעזרת השם נצליח לנצל את היצר ולהתקדש גם בחשכת הגלות אמן ואמן.

לשמוע קול שופר

ואם כן כאן הבן שואל, מדוע אם כן עדיין יש מצווה בתקיעה עצמה, והיא לא ככל מכשירי המצווה??

התשובה לכך היא, שכאן התורה באה במסר חשוב מאוד, שגם המעורר את העם בתשובה חייב להיות בר חיובא, שהמשמעות היא שיהא המעורר צדיק וירא שמים, ולא סתם כמכשירי מצווה שהעיקר שהמצווה תגיע לידינו, אלא כאן חייבים שהמצווה של שמיעת קול שופר תגיע אלינו מידי אדם שחייב במצוות, שהוא גם יהיה מחוזק ומתחזק כך גם יחזק ויעורר אחרים בתשובה.

עד כדי כך, שכתוב בהלכה שלא רק התוקע חייב להיות ירא שמים, אלא אפילו המקריא לבעל תוקע את סדר התקיעות גם חייב להיות ירא שמים, מלבד מה שהוא חייב להיות בקיא בהלכות שופר.

וחידוש זה התחדש לי תיכף לאחר שחרית, ותיכף אמרתי אותו לדיין הגאון הרב אליעזר שטרן שליט"א מאשדוד והוסיף לי, שיש גם פסוק שמרמז על חלק השמיעה והידיעה והטמון במצוות תקיעת שופר, שהרי בפסוק כתוב **"אשרי העם יודעי תרועה"** וזה מרמז לנו שכל עניין התקיעות זה לא התקיעה גרידא אלא ההתעוררות, והיראת שמים שמקבלים ממצוות שופר.

וכפי שהוכחתי מהנביא שהדעה האמתית זה יראת שמים, ככתוב אצל יהושע **"רק חזק ואמץ מאד לשמר לעשות ככל התורה אשר צוך משה עבדי אל תסור ממנו ימין ושמאל למען תשכיל בכל אשר תלך. לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה למען תשמר לעשות ככל הכתוב בו כי אז תצליח את דרכך ואז תשכיל"**.

ושורשו מפורש גם בתורה דברים כ"ט ח' **"ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשון"**, הרי לנו ששכל מושלם מקבלים אחרי שיש יראת שמים מושלמת.

ודבר תורה זה מכניס פחד בלבי, כי חייב אני להתחזק פי כמה וכמה וממה שאני כותב, שהרי המעורר חייב להיות ירא שמים, ויודע אני בעצמי שרוחק אני אפילו למלאות חלק קטן ממה שאני כותב כאן, אבל כפי שאמרתי בעבר, אין לי ברירה ואני אנוס לכתוב כי זה מה שגורם לי להתחזק וזה המחייב גדול שלי בחיים, שכל הזמן מול עיני **"קשוט עצמך תחילה"**, וגם העונג שבחידושי תורה נותן לי אש שלהבת כנגד אש היצר שבא להשחית, ובכוח הרבים אני מצליח לגרוש ברוך השם.

ועל כן אני מבקש את סליחתכם שעדיין רחוק אני מקיום הדירישה שנכתבה במאמר, אבל בבקשה קבלו עליכם, כשם שכוח הציבור לבחור בעל תפילה בימים נוראים שקולו נעים יותר מהירא שמים המופלג שמפורסם בקהילה, ואף אתם כל מי שביכולתו אנא תתחזקו ותחזקו אחרים, במטרה להיות ירא שמים מופלג, ובעזרת השם בכוח זיכוי הרבים ושאיפת לבכם הטהור, תזכו להתקדש ולהיות מזכי הרבים ובעלי יראת שמים מופלגת, כי הרוצה להטהר מסייעים בידו, כל שכן כשרוצה לזכות את הרבים עמו יחדיו ככתוב **"איש לרעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק"**, וחזק חזק ונתחזק אמן ואמן.

"אטומים להחיות בטללי שינה אף שמיו יערפו טל"

ועל פי זה מפרש הגאון ר' יהודה ליפשיץ זצ"ל, את הפסוק בפרשת ברכה **"אף שמיו יערפו טל"**, שהרוק כביכול נהיה רוחני ושמיימי שמוזה יקומו לתחייה, ואכן מצאתי שעל פי זה מתרצים את הסתירה שמשמע בגמרא פסחים סח' שהצדיקים מקימים לתחייה ואילו מפורש בתלמוד שביד הקב"ה המפתחות של תחיית המתים, ומתרצים שהמתים קמים בזכות הצדיקים, ואילו פתיחת הקברים לצאת החוצה זה רק ברשות בורא עולם.

שאלני ידידי צדיק אמיתי הגאון ר' רפאל ישראל פדלמן שליט"א ני"ו, מדוע מברכים לשמוע קול שופר, ולא על תקיעת שופר, ובפרט שכתוב **"תקעו בחודש שופר"???**

עוד שאל, מדוע נשים וקטנים שתקעו אי אפשר לישראל גדול לצאת ידי חובה משמיעה זו?? ובעצם עומק השאלה היא שאם המצווה זה רק השמיעה ולכן מברכים לשמוע קול שופר, אם כן יהיה כשר אפילו קוף שתקע בשופר, העיקר שאני שמעתי תקיעת שופר ואצא ידי חובה??

ואכן המנחת חינוך בפרשת פנחס מסיק, שבמצוות שופר יש 2 מצוות: א. יש מצוה לתקוע בשופר - שלכן כל מי שלא מחויב במצווה כמו נשים הפטורות ממצות עשה שהזמן גרמא, וקטנים שאינם בני חיוב, לא יכולים להוציא את החייבים ידי חובתם. ב. יש מצוה לשמוע קול שופר, ולכן נוסח הברכה היא לשמוע קול שופר.

אבל עדיין קשה לעני"ד, שאם כן שיש גם מצווה לתקוע שהתקיעה היא לא רק כהכשר מצווה, אם כן שיברכו על החלק הראשון של מצוות שופר - לתקוע בשופר, בפרט שכך מוזכר בפסוק **"תקעו בחודש שופר"**.

אז שיברכו **"לתקוע ולשמוע קול שופר"**. ואם תטען שלא מברכים על 2 עניינים בברכה אחת, נתרץ: א. אולי זה לא נחשב ל2 עניינים. ב. שאם כן נברך 2 ברכות נפרדות כפי שמברכים על מצוה לבליל הסדר, גם ברכת המוציא לחם וגם ברכת אכילת מצה??

ונראה לתרץ על פי דברי החינוך, שהזכיר רק את חלק המצווה של שמיעת קול שופר, והסביר עניין המצווה בכך שהשופר מעורר בתשובה.

ומשמע מדברי החינוך שהשמיעה זה עיקר המצווה ולא החלק של התקיעה, והתקיעה היא כמו מכשירי מצווה, אך כפי שהוכיח המנחת חינוך כאן גם התקיעה היא מצווה ולא הכשר מצווה, בכל זאת היא לא העיקר במצוות שופר.

ודבר תורה זה מכניס פחד בלבי, כי חייב אני להתחזק פי כמה וכמה וממה שאני כותב, שהרי המעורר חייב להיות ירא שמים, ויודע אני בעצמי שרוחק אני אפילו למלאות חלק קטן ממה שאני כותב כאן, אבל כפי שאמרתי בעבר, אין לי ברירה ואני אנוס לכתוב כי זה מה שגורם לי להתחזק וזה המחייב גדול שלי בחיים, שכל הזמן מול עיני **"קשוט עצמך תחילה"**, וגם העונג שבחידושי תורה נותן לי אש שלהבת כנגד אש היצר שבא להשחית, ובכוח הרבים אני מצליח לגרוש ברוך השם.

ועל כן אני מבקש את סליחתכם שעדיין רחוק אני מקיום הדירישה שנכתבה במאמר, אבל בבקשה קבלו עליכם, כשם שכוח הציבור לבחור בעל תפילה בימים נוראים שקולו נעים יותר מהירא שמים המופלג שמפורסם בקהילה, ואף אתם כל מי שביכולתו אנא תתחזקו ותחזקו אחרים, במטרה להיות ירא שמים מופלג, ובעזרת השם בכוח זיכוי הרבים ושאיפת לבכם הטהור, תזכו להתקדש ולהיות מזכי הרבים ובעלי יראת שמים מופלגת, כי הרוצה להטהר מסייעים בידו, כל שכן כשרוצה לזכות את הרבים עמו יחדיו ככתוב **"איש לרעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק"**, וחזק חזק ונתחזק אמן ואמן.

משפט זה מופיע במוסף יום א' של ר"ה בשם ר' יחיאל מפריס מהראב"ן שמהרוק שיצא מתלמידי חכמים שנרדמו על ספר תוך כדי לימוד תורה, זה ישמש כטל להחיות את עמי הארץ שאין להם מספיק זכויות לקום בתחיית המתים.

וכמוכן אסור להירדם על ספר לכתחילה כי זה בזיון לספר, עד כדי כך שיש טוענים שהרואה מצב כזה חייב להרחיק את הספר שלא יתבזה, אבל בדיעבד זה משמש כטל להחיות מתים.

וּטְהַר לְבָנוּ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

ולכן גם כל זיעה של מצוה שאדם מתאמץ במסירות נפש ומזיע כל כולו ומסריח, זה קודש, וכמובן זה לא סותר שעלינו החובה להקפיד על ניקיון הגוף ולא לעשות חילול השם.

אבל מותר להזיע על מצוה, והזיעה שניגרת על הפנים אולי תשטוף את הטומאה שראו עינינו, ותמחק את רושם העבירה מעל פנינו.

ואולי דווקא עם הארץ שכיבד תלמידי חכמים ולומדי תורה בעמל וביזע, הוא יזכה לקום בטל הרוק שלהם, **אבל אלו שנגעלו מעמל תלמידי החכמים וזיעתם, אולי לא יזכו?!**

אז שדווקא הם כן יזכו, בכדי שידעו לנצח שכל חייהם זה מהגועל שנגעלו ממנו, וזה החייה אותם!!! וכמו הרעיון שאדם נוצר מטיפה סרוחה!!!

ועמי הארץ יבינו מה עוצמת כוח התורה, שגם הלכלוך של לומדיה קודש קדשים הוא!!! **ושוב**, לתלמיד חכם אסור להיות מלוכלך כי תלמיד חכם שיש רבב על בגדו חייב מיתה, וחייב תלמיד חכם להיזהר שלא יחלל שם שמים בכל עניין וצורה, רק אם לאונסו הזיע מתוך עמל מצוה ולימוד זה קודש וכאמור.

ללמדנו, קל וחומר שאם קדושת תלמיד חכם כה גדולה ועצומה עד כדי כך שאפילו הרוק המאוס שלו מחיה מתים, כל שכן קדושת בורא עולם היא בלתי נתפסת כנאמר "אין קדוש כהשם", וכשנאמר "המלך" או "קדושה" בימים נוראים נבהיל עצמנו מעוצמת קדושת בורא עולם, ונמליכו עלינו באהבה עצומה, ונשאף להידבק בקדושתו העצומה, שגם אנחנו וזרעינו עד עולם נהיה אנשי קודש אמנ ואמן.

התעוררות מושלמת - ומל ה' את לבבך ואת לבב זרעך

את עצמנו כראוי ובאופן מושלם שה' יתקרב אלינו עד כדי כך שכביכול שה' מל את הלב, **אבל** תשובה המושלמת ביותר מצדנו היא, **שלא רק נתקן את הלב שלנו, אלא שנעשה כל שביכולתנו שגם זרענו יתעורר בתשובה שלימה**, ולכן כביכול לבב של זרעך מתחבר בראשי תיבות של אלול ללב של עצמך, כי האבא יתעורר התעוררות עצומה שתשפיע גם על יוצאי חלציו, זו תשובה מושלמת.

ויש בזה גם צדק והיגיון, כי רבות מקלקולי הילדים זה בגלל נפילת ההורים ברוחניות, ולכן על ההורים להתחזק ביותר ולגרום גם לילדיהם להתעורר בתשובה.

ובכן תן פחדך על כל מעשיך - פחד שלא יתנדף

עובר ושוב לא ראיתי אותו, ולאט לאט הפחד חלף ועבר ממני, למרות שבתת ההכרה שלי אני מודע שהוא עדיין יכול לצוץ ולתקוף.

ואני חושב למה זה בא לי, והנה מיד קיבלתי תשובה מיידית, צרעה זו באה ללמד אותי מוסר השכל עצום, שמי שיש לו מכשירים ששייך לחטוא בהם ולהעקץ בהם, אם יש בו יראת שמים אז בהתחלה הוא מפחד ונזהר מאוד, אבל במשך הזמן הפחד והזהירות הולכים ונעלמים, **לכן** אנא נתרחק מכל מכשיר ששייך לחטוא בו, כי בנפשינו הדבר, והזהירות מתנדפת והולכת עם הזמן.

ותפילתי לה' **אנא** תן בנו פחד עצום ממך, פחד שלא יתנדף לאחר תקופה, אלא שתוקפו יישאר תמיד בעוצמה שרק תתעצם במשך הזמן, וגם אנחנו נחדש בקרבינו את הפחד מבורא עולם תמיד על ידי לימוד מוסר קבוע מידי יום כך שנתחדש ביראת שמים שלנו, ונהיה בגדר "פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם", ומתוך הזלזול שרבים מזלזלים בזה דווקא מתוך זה נלמד עד כמה עוצמה יש בדבר זה, שלכן היצר הרע נלחם בזה בכל הכוחות שלא ילמדו מוסר כל יום, ולכן אדרבה נתחזק ונחזק אחרים בלימוד המוסר וה' ישפיע עלינו "פחד" של יראת שמים ופחד מגדלותו אמנ ואמן.

ובספר בחידושים על "יום כיפור" כתבתי בהרחבה את ההסבר המפורט על "ובכן תן פחדך", האם אכן כולם חוזרים בתשובה מפחד ה' באחרית הימים או רק חלק???

הבן יקיר לי אפרים

שמעו שמעתי אפרים מתנווד יסרתי ואוסר כעגל לא למד השיבני ואשובה כי אתה ה' אלקי, כי אחרי שובי נחמתי ואחרי הודעי ספקתי על ירך בשתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשעים כי מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם ה'. ירמיהו נא, הפפרת ראש השנה.

וייתכן שזו הגדלות של עם ישראל שהתבזו מתוך עמל התורה, ולכן מיד ממשך הפסוק "אשריך ישראל", שגם מהפסולת שלנו זה פועל ישועות גדולות ונצורות.

ונשאלת השאלה, אם אכן ת"ח נרדם בלי כוונה על ספר ויוצא רוק מפיו, האם הרואה שידוע שזה נרדם לאונסו, האם חייב להרחיק את הספר שלא יהיה ביזיון, או שהיות ובמצב כזה זה טל שמחיה מתים עדיף לא לגעת??

ואם הספר נפגם שידבקו הדפים זו סיבה להציל את הספר, וגם ייתכן שזה ביזוי לספר וגם ללומד שרואים אותו במצב כזה, ולכן זה יותר חשוב מטל שמחיה מתים.

ובכל אופן יש לנו חובה להתבונן ולחשוב מדוע בחר בורא עולם דווקא מהמייאוס להחיות את מתי עמי הארץ???

ואולי כאמור קודם, שדווקא מה שמסמל מאמץ עילאי זה הכוח העצום שיש לעם ישראל, הנה לנו **השופר שמסמל את עקידת יצחק** כי אברהם התאמץ להקריב קרבן בכל מחיר, ועד היום זה מלמד זכות על עם ישראל.

החיד"א מביא בשם הראשונים שהמילים בפסוק "את לבבך ואת לבב" זה ראשי תיבות "אלול".

ומוסיף החיד"א שהסופי תיבות יוצא "תכתב", שעל ידי תשובה זוכים לכתובה וחתימה טובה. **וקצת** כאב לי כביכול, שיוצא שבראשי תיבות "אלול" המשפט לא מושלם, שהרי המשפט מסתיים "ואת לבב זרעך" ובראשי תיבות לא השתמשנו במילה "זרעך", ולכאורה זה חותך את העניין??

לכן נראה לחדש שדווקא נכתב המשפט כביכול, בכדי להודיע לנו שתשובה שלימה צריכה להיות שאנחנו נתקן

בחודש אלול השנה תשע"ו לאחר תפילת שחרית נכנסתי לביתי, והנה אני רואה דבור או צרעה שהעוקץ שלה כבר היה שלוף ומוכן לפעולה, ואני מחפש בכל מקום אפשרי ובמהירות ספריי נגד חרקים, אבל לא מצאתי.

ובינתיים אני חוזר ולפתע אני כבר לא רואה את הצרעה, ואני לחוץ כי הבית עם רשת בכל החלונות חוץ מחלון צדדי במחסן, וסיכוי קטן מאוד שהצרעה יצאה משם כשהיא במטבח ורחוקה מהחדרון עם החלון הקטן ההוא.

ואני בלחץ ממנו, שמא יתקוף אותי, אבל אני לא רואה אותו, והחלטתי להמשיך בזהירות את חיי, ובינתיים הזמן

וְטָהַר לְבָבוֹ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

אפילו בויתור על קיום השבועות, העיקר לברוח מהטומאה המשתוללת.

לכן הם מכונים "הבן יקיר לי אפרים, אם ילד שעשועים", ולכן עליהם כתוב "כי מידי דברי בו זכור אזכרנו עוד, על כן מעי המו לו, רחם ארחמנו נאום ה'".

שהיות וכוונתם הייתה לשם שמים, לכן בורא עולם אוהב אותם ומרחם עליהם, וממאן לקבל עליהם תנחומים.

ובראש השנה תשע"ו, התחדש לי הסבר לפסוקים הקודמים שאומרים אותם בהפטרה בר"ה, "שמוע שמעתי אפרים מתנווד יסרתני ואוסר כעגל לא למד" השיבני ואשובה כי אתה ה' אלקי, כי אחרי שובי נחמתי ואחרי הודעי ספקתי על ירך בשתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי".

שדוקא שבט אפרים יש להם בושה כפולה ומכופלה בעוון חטא העגל, כי הם שהיו קנאים לדבר השם וליראת שמים לא לעשות חטאים ולא להיות בטומאות של מצרים, איך עכשיו הם נפלו בטומאת חטא העגל, איפה הקנאה שלהם ליראת שמים???

ולא זו בלבד, אפרים מתנווד ובוכה שחטאם בחטא העגל מוכיח שיציאת מצרים לא הייתה כי היה להם קנאות ליראת שמים, אלא חוצפה וחוסר משמעת וזה "נשאתי חרפת נעורי". אבל בורא עולם אומר להם, דווקא בגלל החשבון הנפש שלכם והבושה שלכם, החטא שלכם מתברר כן כיראת שמים אמיתית, ואהבתי אליכם אומר בורא עולם רק התגברה, "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מידי דברי בו זכור אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאום השם".

ונלמד מכאן שגם בכוונות לשם שמים אין קיצורי דרך, וחייבים להישמע לדעת תורה ולמנהיגי הדור, גם אם נראה שהשמים קורסים עוד רגע, והמצב הרוחני בכי רע, ואיך יתכן שהרבנים לא פועלים כראוי חלילה.

אבל שוב, בן אדם שפועל מתוך יראת שמים טהורה גם אם טעה בדרך, זה לא נמחק!!! וכידוע המתים שקמו בזמן יחזקאל היו מבני אפרים.

וגם נלמד מכאן איך על ידי חשבון הנפש ותשובה הופכים קערה על פיה, ומרבים אהבת ה' אלינו, "הבן יקיר לי", אז בראש השנה נקבל על עצמנו לחיות בחשבון הנפש כל יום, ונקבל על עצמנו לשמוע בקול דברי גדולי ישראל, וגם נזכור שבורא עולם אוהב יראת שמים טהורה בכל מחיר, גם כשעושים טעויות כבני אפרים.

חלקה של שרה אמנו בעקידה ולדורות - קולות השופר!!!

ונראה לחדש יסוד עצום, שכאמור רש"י כותב שכל חייה הייתה בלי חטא, ולכן גם פטירתה לא נחשב לה לחטא למרות המפרשים שמתה מצער על בנה שכמעט מת, וכפי שראיתי גדולי עולם שכתבו שהקב"ה לא דורש מבן אדם מעל לכוחות הנפש שבו, וצער כזה היה מעל כוחות הנפש של שרה ולכן אין בה אשמה כלל.

ואת זה באים להראות ולהזכיר לבורא עולם בתקיעת שופר, כן אבא יקר!! מצד אחד אברהם ויצחק ששו בשמחה לקיים מצוותך ולשחוט ולהישחט על קידוש שמך, אבל מצד שני זכור נא אבא יקר ורחום ששרה לא עמדה בזה כי זה מעל כוחותיה.

ולכן אבא יקר מלך רחמן, זכור נא לבניך האהובים שגם הם יש בהם שכשלו כי כוחותיהם אזלו מחמת טרדות הפרנסה ופגעי הזמן, והיצר רימה אותם שאין להם את הכוחות לנצח, למרות שבאמת היה להם את הכוח.

אבל אתה בורא עולם יודע שהם אוהבים אותך באמת ובתמים, וכמו ששרה אימנו אהבה אותך רק גם לה היה קשה מה שהיה קל לאברהם ויצחק.

לכן על אף ההבדל הברור בינם לשרה אימנו, שהיא באמת לא יכלה, בכל זאת חוסה נא וקבל את הכנתם ביום הדין, ובושים הם בניך שלא עמדו בניסיון, למרות שבאמת יכלו לעמוד בו, בכל אופן הם טעו וחשבו שהם לא מסוגלים

המדרש פרקי דרבי אליעזר מ"ז שואל, איך בני אפרים יצאו ממצרים לפני הזמן, הרי אין עבד יוצא ממצרים והם יצאו מאתים אלף??

ומתוך המדרש, שבני אפרים היו מזרע המלוכה ולא היו בשעבוד משום כבודו של יוסף, עד שבא נון מצאצאי אפרים ואמר להם נגלה עלי הקב"ה להוציא אתכם ממצרים.

ובני אפרים בגאווה שלהם שהם מזרע המלוכה ושהם גיבורי כח במלחמה שנאמר "בני אפרים נושקי רומי קשת", עמדו ולקחו נשיהם ובניהם ויצאו ממצרים, ועמדו המצרים והרגו גיבוריהם שנאמר "בני אפרים וגו' הפכו ביום קרב, יצאו אנשי גת והרגו מהם מאתים אלף".

וגם זה לא מובן, וכי נון שיקר בשם השם??? נבואת שקר??? והרי משה רבינו טוען שעדיין אסור לצאת ממצרים, וכי הם עמדו בוויכוח מי בא בשם השם???

וגם קשה איך האמינו לו, והרי הייתה להם צוואה מסבא רבא יוסף שיבוא מנהיג ויאמר **פקוד פקוד אלוקים אתכם**, וגם השביעים שתעלו את עצמותי אתכם, וזה הרי לא קרה כשיצאו עם נון?? **שהרי** רק ביציאת משה הוא אמר "פקוד פקוד", ורק משה רבינו הוכיח להם באותות ובמופתים שהוא שליח ה', וגם רק הוא העלה את עצמות יוסף על ידי שם המפורש שזרק לנילוס, אז איך יצאו ככה בלי ההשבעות של סבא רבא שלהם???

אלא יתכן שכאשר שבט אפרים ראו את ההתדרדרות האיומה של עם ישראל שנפלו למי"ט שערי טומאה, אזי הם ניסו להימלט מהטומאה בכל מחיר, ולכן כל האמצעים קידשו את המטרה

ונלמד מכאן שגם בכוונות לשם שמים אין קיצורי דרך, וחייבים להישמע לדעת תורה ולמנהיגי הדור, גם אם נראה שהשמים קורסים עוד רגע, והמצב הרוחני בכי רע, ואיך יתכן שהרבנים לא פועלים כראוי חלילה.

אבל שוב, בן אדם שפועל מתוך יראת שמים טהורה גם אם טעה בדרך, זה לא נמחק!!! וכידוע המתים שקמו בזמן יחזקאל היו מבני אפרים.

וגם נלמד מכאן איך על ידי חשבון הנפש ותשובה הופכים קערה על פיה, ומרבים אהבת ה' אלינו, "הבן יקיר לי", אז בראש השנה נקבל על עצמנו לחיות בחשבון הנפש כל יום, ונקבל על עצמנו לשמוע בקול דברי גדולי ישראל, וגם נזכור שבורא עולם אוהב יראת שמים טהורה בכל מחיר, גם כשעושים טעויות כבני אפרים.

כתב רש"י נסמכה מיתת שרה לעקידת יצחק לפי שע"י בשורת העקידה שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט פרח נשמתה ממנה, ומתה.

והנה כתוב במדרש ויקרא רבה פרשה כ' ששרה אמרה: וי על בן הדויה (השיכורה)! אילולי מלאך מן השמים כבר היית שחוט?? באותה שעה צווחה [שרה] ששה קולות ווי כנגד שש תקיעות (שבתוך כל 2 תקיעות יש גם תרועה), או כדברי הפרקי דר' אליעזר ל"ב שבכתה שלוש בכיות כנגד שלוש תקיעות, שלוש יבבות כנגד שלוש יבבות - תרועות, ומתה.

ואם נפרש שבכתה מצער שחששה והאשימה את עצמה שלא זכתה שבנה יישחט, כי המלאך עצר את השחיטה, וכביכול טען שיצחק לא ראוי שנפסל מלהיות קרבן.

וצדקת זו האשימה רק את עצמה שהיא כביכול כמו שיכורה שלא חניכה היטב את בנה, ואם כן מובן שהבכי שלה שבא ממקור של אהבת ה' ומתוך רצון למסור נפש בנה יחידה לעולה תמימה, זה בודאי מתאים שישמש ליסוד התקיעות.

אבל במדרש רבתי מביא דעת רבנו, שבכתה כי שמעה שמת, והתחילה לסופדו ומתוך בכייתה יצאה נשמתה, ולכן תוקעים לזכור מיתתה בעקדת יצחק, כדי שירחם המקום על בניה, וקשה הדבר, שהרי בכי זה הוא כביכול נגד העקידה, ואיך נשתמש בו לתקיעת שופר שמזכיר זכות עשיית העקידה??

וְטָהַר לְבָבוֹ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

ואולי בגלל זה השטן מתבלבל, כי הוא חושב שבעצם באנו לקטרג והוא לא מבין שיש כאן מליצות יושר עצומה!!!

לעמוד בזה, ובאמת לא הייתה להם כוונת זדון ורוע אלא חולשה וייאוש.

אז אנא כפר לנו וסלח לנו, ותן לכל יהודי ויהודי סליחה ומחילה וכפרה ושנה טובה, עם הרבה כוחות הנפש ובלי טרדות שיהיה קל יותר לעשות רצונך בלבב שלם אמון כן יהי רצון.

התקיעות בר"ה מיבבות שרה כשנפטרה מהעקידה, או להבדיל מיבבות אם סיסרא

ונראה לתרץ, שיש כאן כוונה לעורר ראו מה בין בכי שרה לבכי של אותה מרשעת, שתיהן אימהות שאוהבות את בניהם הגדול והחזק לפי ראות עיניהם והשקפת עולמם, בכל זאת שרה אחרי 6 קולות מיד מתה, ואילו המרשעת אפילו אחרי 100 קולות לא מתה.

וזה מוכיח שאהבת שרה גוברת על אהבת אם גויה, ולכן בכך שמזכירים את 100 הקולות של אם סיסרא זה בעצם מלמד זכות ומדגיש את עוצמת אהבת שרה אימנו.

ולכן בכוח רחמי שרה אמנו החזקים, אנו מבקשים מבורא עולם בתקיעות, רחם על בנד, וחוסה נא על בן אהובך, כאהבת אם ישראל ולא כאהבת אם גויה, כאהבת שרה אימנו ולא כאהבת אם סיסרא.

ואולי בגלל ה 100 תקיעות השטן מתבלבל, שלא מבין מה פתאום מזכירים את צערה של גויה – אם סיסרא, ולא יודע שמזה יש מליצות יושר על עם ישראל, עד כמה שווה צערה של אם יהודיה על חיי בן יהודי שיקיים מצוות ה'.

ללמדנו, שאהבת בורא עולם אלינו אינה כאהבת הורים רגילים, אלא כאהבת הורים יהודים שעוצמת אהבתם לילד צדיק הוא פי כמה וכמה מילד מוצלח להורים גויים, כי אצלנו זו אהבת נצח שלא מסתיימת בפטירה, ולכן אנחנו ננצל את אהבת בורא עולם עלינו שאהבתו אלינו עצומה ביותר, ופשוט נפסיק לאכזב אותו. נחזיר לו אהבה, נשקיע חזרה בו, לא נאכזב אותו יותר בשום פנים ואופן, וזוהי תשובה מתוך אהבה שהופך את כל העוונות לזכויות.

אז קדימה עכשיו זה הזמן, בואו ונחזור לאבא שכל כך אוהב אותנו שידיו פרוסות אלינו, ופונה הוא לכל יהודי ויהודי בכל מצב ובכל מקום, שובה אלי בני היקר!!! עזוב את העבר והבט קדימה, חזק ואמץ ונצעד יחד אב עם הבן באהבה, כי מהיום נקבע את דרכנו היחידה "בדרך ה' נלך באש ובמים, לקדש שם שמים" אמן ואמן.

מלכויות

מלוכה שה' מושל בכל רוחות ובכל הרקיעים, וכמו כן בקדושה עם ישראל מפרשים את **שמע ישראל**, שאומרים: הוא אלוקינו הוא מלכנו וכו'.

הפסוק העשירי של מלכויות "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" לכאורה לא מתאים לברכת מלכויות, שהרי לא נאמר בו מלכויות, אומנם בכוונות **שמע** בוודאי יש עניין

חתימת ברכת שופרות

שופרות במקום 3 המקבילים במלכויות ובזכרונות (ששם הביאו 3 פסוקים מהתורה 3 מהכתובים ועוד 3 מהנביאים וסיימו בעשירי מהתורה)

ולכן בשופרות הביאו פסוק 11 שלמרות שלא מופיע בו שופר בכל זאת זה פסוק שמוזכר בו תקיעה וגם הוא חתימה בפסוק מהתורה.

חתימת פסוקי שופרות היא "וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם, ותקעתם בחצוצרות", וקשה שהרי לא מוזכר שופר אלא תקיעה בחצוצרות?? **ואכן** ראיתי בשו"ע שיש דעות לא לחתום בפסוק זה בגלל טענה זו.

אך חשבתי לתרץ שהנה מלבד פסוק זה יש 10 פסוקים נוספים, כי **בכתובים הביאו 4 פסוקים** של המוזכר בהם

חי עולמים טהור עינים

בדרך רמז - מי ששומר על טהרת העיניים יזכה לחיות לעולמים, חיי העולם הבא הנצחיים!!

יושב בסתר – כתרו ישועה

מי שגם בסתר לא חוטא ונופל חלילה, אלא יושב כביכול – יזכה לכתר ישועה שיבלוט אצלו הרבה ישועות גדולות ומפורסמות שמעוררות התפעלות! **ככתר!!**

מלך ממלט בצדקה

כי נשמר לעשות את כל המצוה לפני ה' אלוקינו כאשר צונו. וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלוש יהיה לנו עד העולם:

איזה צדקה?? **ואולי** הכוונה לזה שאומרים בסוף מוסף של שליח ציבור "כהיום הזה" - ונאמר וצדקה תהיה לנו

וטהר לבנו - ראש השנה

שפרו מעשיכם וברית לא תופר נאקתכם יאזין שחקים שיפר ותיטב לה' משור פר

קודש זוכים לקבלת התפילות וזה עדיף להקב"ה מקרבנות.

בדרך רמז - אולי נפרש שאם משפרים את המעשים ושומרים על ברית קודש שלא נפגום חס ושלוס בברית

"בינונים" מיהו בינוני??

הכוונה מי שגם אוהב את ה' אבל גם נופל לפעמים בעבירות מתוך תאוה ולא להכעיס חלילה.

לכובש כעסו ביום דין - תפילת חנה הפטרת יום א' של ר"ה

אלא זה מוכיח שמה' יצא דבר שעלי יחשוד בה ויצטרך לפצותה - והפיצוי היה שקיבלה ברכת צדיק שיהיה לה בן כמשאלתה, וכל מהלך נפלא זה זכתה חנה וקיבלה מחמת שהתאפקה ושלתה על כעסה בעת תפילתה בלחש.

וייתכן שגם זכתה בזכות התאפקותה על כעסה, להציל את בנה שמואל מכעסו והקפדתו של עלי על שמואל שהורה הלכה בפני רבו על שחיטה הכשירה בזר, על ידי שאמרה לו **"אני האשה הניצבת עמכה בזה להתפלל - אל הנער הזה התפללתי"**. שלכאורה לא מובן איך היא הצליחה לבטל משמואל את העונש של מיתה על שהורה הלכה בפני רבו, וכי מה בכך שהיא התפללה אל הנער הזה?? ובפרט שעלי הבטיח לה בן אחר תחת שמואל?!

אלא היא טענה לו הרי בגלל שאני התאפקתי וכבשתי כעסי הגדול בתפילתי לכן זכיתי לסעייתא דשמיא מיוחדת שהאבנים זהרו מאליהם ובכל זאת נעלמה ממך רוח הקודש וטעית ששיכורה אני, וגם נלמד דין ד' אמות לא לשבת ליד המתפלל מתפילתי ועמידתך **"הניצבת עמכה"** (או התרחקותך לה' אמות ע"פ תוס') למרות שחשבת אותי לשיכורה, וכל כך למה כי יד ה' הייתה בדבר, ויד ה' גרמה שמצד אחד ה' לא הכשילך בעבירה לזלזל ולשבת בדי אמותי בתפילה, ומצד שני בכוונה ה' הכשילך לטעות ששיכורה אני, וכל זה בשביל שתהיה חייב לפצות אותי ולברכני בבן שמואל.

ולא רק זה, אלא הייתכן שבו זה - שמואל שיצא מתפילה הבנויה מכיבוש כעסי עד כדי חידוש תפילה בלחש, לא יזכה למידה כנגד מידה שאתה עלי שבירכת אותו שיוולד יזכה שאתה תכבוש כעסך עליו ולא תקפיד עליו שימות על שהורה הלכה בפניך??

ואכן לא כתוב מאומה לאחר טענתה זו, ונראה שלא היה צורך לטעון שוב כלום כי הדברים היו ברורים שיפעלו כראוי!!!!

ומיד דברי חשוב לציין מדוע אכן זכה שמואל ששקול כמשה ואהרן, ככתוב **"משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו"??** ויתכן שהיה זה בזכות שאמר אלקנה לחנה כשהייתה עצובה כשלא רצתה לאכול ממנתה הכפולה והיפה, שניחמה **"ויאמר לה אלקנה אישה חנה למה תבכי ולמה לא תאכלי ולמה ירע לך לה הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים"**, שהכפיל את אהבתו לה **כעשרה בנים**, ומידה כנגד מידה היות והוא הכפיל אהבתו לה זכה שבנו שמואל זכה להכפלה **שיכפל אהבת ה' אליו כמשה ואהרן. מידה כנגד מידה - ומעשה אבות סימן יפה לבנים.**

ועלי הכהן זכה שלמרות שזרעו אחריו התקללו קשות - אבל שמואל תלמידו שנולד בברכתו וחי בזכות כיבוש כעסו שבוודאי נחשב כבנו - היה שקול כמשה ואהרן.

ייהי רצון שנזכה שה' ינהג בנו במידת הרחמים ויכבוש את כעסו מעלנו ביום דין, שהרי אנו מתפללים תפילת לחש 3 פעמים ומתחברים אנו לתפילת חנה שכבשה כעסה, ובזכותה נזכה למידת רחמים ושנה טובה ומתוקה ברוחניות ובגשמיות אמן.

סימנים בראש השנה, מה עם לא תנחשו?? ומה בעצם פשרם וכוחם??

המחשה ודמיון הדברים כמשל ונמשל משפיעים שכוח עליון יחול לטוב ולרע, ולפי"ז נראה שלנחש דרך מקרה

זכיתי לחידוש זה מתוך לימוד עם תלמידי המצוינים **"שובו" ה- וראשון לציין**, והתחדדו הדברים עם תלמידי העילויים והנפלאים בת"ת **"תורת אמת בני ברק**, מדוע זכתה חנה שממנה נלמד בגמ' ברכות לא' הלכות תפילה של 18 - תפילה בכוונה - תפילה בלחש - ואיסור לשבת בדי אמות של המתפלל!!

וייתכן שזכתה בזכות שלמרות כעסה העצום ככתוב בפסוקים בכל היא התאפקה בתפילתה ושינתה מהנהוג להתפלל בקול שלכן עלי הכהן טעה שהיא שיכורה, ובפרט כשהיא הייתה בסערת רגשות היה עליה לצעוק בתפילתה, אבל היא התאפקה והתפללה בלחש בכדי שתפילתה תהיה מושלמת בכוונת הלב בלי כעס וסערת רגשות.

ולכן זכתה שממנה נלמד שעיקר התפילה שהיא תפילת 18 תהיה בלחש, וממנה גם נלמד לכל הדורות על כוונת הלב בתפילה שהרי היא ביטלה כל סערת כעסה אך ורק להתמקד בכוונה מושלמת בתפילה.

אבל מלבד זאת היא זכתה שיתכן שכאשר עלי הכהן הסתפק לפשר מעשה בלי שישאל את האורים ותומים שהרי אין נשאלים באורים ותומים אלא למלך, ולאב בית דין, ולמי שהציבור צריך בו (משנה יומא עא ב).

אלא יתכן שהאבנים זהרו וענו מאליהם בלי שעלי שאל, כי אכן יצא מזה שמואל שהיה כמלך וגם יצאו מזה הלכות שכל הציבור נצרכים להם, אך בכל זאת עלי הכהן לא זכה לכוון ברוח הקודש לצירוף הנכון של האותיות שזהרו, וכפי שאמרה לו לא אדון אתה בדבר זה ולא רוח הקודש שורה עליך שאתה חושדני ששיכורה אני ולא כשרה אני, וזה היה מכוון מה' שעלי הכהן למרות שראה פלא שהאותיות זהרו מאליהם בכל זאת יחשוד אות לשיכורה שנחשבת כעובדת עבודה זרה אם מתפללת בשכרותה כמבואר בגמ'.

והוכחה עצומה לכך, שהרי ההלכה שאסור לשבת בתוך ארבע אמות של מתפלל נלמד מכך שאמרה חנה **"אני האשה הניצבת עמכה בזה להתפלל"**, ותמוה שהרי עלי חשב אותה לשיכורה ועוד טען שהיא בת בליעל דהיינו שהיא כעובדת עבודה זרה בכך שהיא מתפללת לה' בשיכרותה, והאם לתפילה מאוסה שכזו צריכים לעמוד?? שהרי עלי כמופיע בפסוק הקודם לתפילתה היה יושב?? אלא היות ועל פי האמת תפילתה הייתה תפילה כשירה ומעולה לכן משמים גרמו שעלי יכבד את תפילתה ויעמוד עמה כשהיא מתפללת או ע"פ תוס' שהתרחק ה' אמות ממקום תפילתה, ובכל זאת עלי לא הבין שתפילתה כשירה והיא איננה שיכורה??

ועלי הכהן זכה שלמרות שזרעו אחריו התקללו קשות - אבל שמואל תלמידו שנולד בברכתו וחי בזכות כיבוש כעסו שבוודאי נחשב כבנו - היה שקול כמשה ואהרן.

ייהי רצון שנזכה שה' ינהג בנו במידת הרחמים ויכבוש את כעסו מעלנו ביום דין, שהרי אנו מתפללים תפילת לחש 3 פעמים ומתחברים אנו לתפילת חנה שכבשה כעסה, ובזכותה נזכה למידת רחמים ושנה טובה ומתוקה ברוחניות ובגשמיות אמן.

סימנים בראש השנה, מה עם לא תנחשו?? ומה בעצם פשרם וכוחם??

ונראה לתרץ כפי שהביא החיי אדם על פי הרמב"ן בפרשת לך לך על הפסוק **"ויעבר אברם בארץ"** שכתב שעל ידי

וטהר לבנו - ראש השנה

הם כפי הרעיון שנהג רבי הקדוש שהלביש את יוסי בנו רבי אלעזר נכדו של רשב"י כשראה אותו בדיוטה התחתונה, הלבישו בגד זהב ואמר לו מעכשיו אתה רב, ונתן לו חברותא שילמדו תורה, ומזה צמח להיות תנא קדוש רבי יוסי בן רבי אלעזר בן רשב"י זכותו וזכותם יגן עלינו.

וגם אנחנו כביכול מציבים עובדות בשטח שאחנו אנשים חדשים, עבדי ה', ולכן מגיע לנו שנה טובה, וכל סימן וסימן שעושים זה מחדד העניין כמו הבגד הרבני מזהב שהשפיע על השינוי לטובה, **ובאריכות כתבתי על סיפור מדהים זה בפרשת בראשית על קידוש החודש מדוע היא המצווה הראשונה לעם ישראל.**

כי לא יזכו בעיניך בדין

אחד בצאן עדרו, ואדרבא הוא מתבונן בהם באהבה וברחמים ובדאגה אמיתית לכל אחד.

ולכן למרות שיש דין שיכול לשנות את החיים לטובה ולרעה כפי שמפרטים בהמשך מי לחיים וכו' בכל זאת אנחנו בטוחים שהקב"ה שהוא רועה נאמן ואוהב יתן לנו גזר דין טוב וברכה וחיים טובים כרצונו של כל רועה שלא יחסר לו מהעדר שום בהמה, ושחלילה לא יחסר שום יהודי לפני זמנו ורק טוב יגזר לנו אמן ואמן.

והדאיה לכך מהפטרות יום שני בירמיהו פרק לא' שכתוב בו "שמעו דבר ה' וגו' מזרה ישראל יקבצנו ושמרו כרעה עדרו", שאנחנו כמו צאן שהרועה דואג לצאנו.

ובפשטות אפשר לפרש, שהמלאכים סוברים שאין לנו תקווה אבל הם טועים כי אנחנו כצאן מראיתו – אגב שמתו לב להבדל בין בני מרום ובני מרון אולי כאמור קודם למלאכים בני מרום אין תקווה אבל לנו בני מרון יש תקווה כי אנחנו צאן קדשים.

זכר ליציאת מצרים – קידוש ליל ר"ה

ביום כיפור גם יש זכר ליציאת מצרים שהקב"ה מוחק לנו עוונות ועיצומו של יום מכפר, וזה היה גם ביציאת מצרים שה' נתן את עוונות בני ישראל על ראש המצרים, ששימשו כופר נפש על עם ישראל.

ולכן למרות שעם ישראל היו עובדי עבודה זרה והמקטרג טען הללו עובדי ע"ז והללו עובדי ע"ז בכל זאת ישראל ניצלו והמצרים טבעו, כי זה מתוך אהבת ה' אותנו ככתוב **בנביא ישעיה פרק מג'.**

זוכר חסדי אבות

הקדושים, וכפי שכתוב **בנביא ישעיה מג' כה' "אנכי אנכי הוא מוחה פשעך למעני וחטאתיך לא אזכר,** הזכירני נשפטה יחד ספר אתה למען תצדק: אביך הראשון חטא ומליציך פשעו בי:

שלמות שאין לנו זכויות, שלכן הקב"ה מוחה פשעינו וחטאותינו בזכותו ולא בזכותנו, בכל עדיין הקב"ה מחשיב את אברהם ויצחק לאבותינו הראשונים ולא חלילה ניתק החבל וניתק הקשר בנינו לאבותינו הראשונים הקדושים והטהורים, ולכן אנחנו **זוכים לגאולה** למען שמו של ה', שהבטיח גאולה למען שמו לבני האבות הקדושים.

לגולה עמוקות

ונראה כדברי הרמב"ם גירושין פ"ב הל' כ' שהנקודה הפנימית של יהודי זה להיות צדיק ולכן כופים אותו עד שיאמר רוצה אני, ועל זה אנחנו מתכוונים בתפילתנו "לגולה עמוקות".

שעבר לפניו כחתול שחור שעבר לפניו אולי זה צורת האיסור, אבל המחשה שאנחנו יוצרים ועושים במכוון ובידיעה תחילה בזה אין איסור ויל"ע.

על כל פנים נלמד מכך כמה כוח הדמיון עצום, ולכן נזכור שכנגד זה דמיון של עבירה והרהורי עבירה קשים מעבירה, כי כוח הדמיון עצום מאוד, ויהי רצון שנקבל עלינו להשתמש בכוח הדמיון וההמחשה רק לטובה ולדרך ה', וחלילה לא לכוח הרע ח"ו, ובקבלה טובה זו נזכה שהמחשת ודמיון הסימנים אכן ישפיעו גזירות טובות עלינו משמים אמן ואמן.

ואולי ההסבר הוא כפי שהתחדש בלומדי עם תלמידי המצוינים בכיתה ז' בת"ת תורת אמת בני ברק שהסימנים

חיזוק עצום התחדש לי לאחר שנים שכאב לי, איך יתכן שבשיא תפילת ראש השנה בתפילת ונתנה תוקף קדושת היום אומרים "כי לא יזכו בעיניך בדין" - הרי אנחנו עושים סימנים טובים להזכיר שיהיה לנו טוב ולסימן טוב, ולא מזכירים רע או חטא ביום הדין, והנה בשיא התפילה אומרים משפט כה מפחיד ואיום!!! וידידי אחד מרבני ת"ת תירץ לי שזה מדבר על המלאכים שהם לא זוכים בדין, כי מלאך שהסתיים תפקידו הוא נגמר ואין לו דרך לשנות את גזר הדין כלל.

אבל כאב לי שבכל זאת מזכירים זאת, לכן שמחתי מאוד שהתחדש ב"ה תירוץ נפלא, שלעומת המלאכים אנחנו אומרים כבקרת רועה עדרו, מעביר צאנו תחת שבטו, שאנחנו כמו הצאן של הרועה שבוודאי מעוניין בשלימות הצאן ולא רוצה להפסיד שום כבש.

ולכן אדרבא בעת שהרועה מעביר את הצאן תחת שבטו לדעת מי יהיה העשירי קודש - מעשר בהמה, הרי שאם כבר עוברים לפניו הצאן אחד אחד הרי שממילא הוא מתבונן בכל אחד בנפרד ובודק איך אפשר לעזור ולהטיב אם כל

בליל ראש השנה היה קשה לי מה הכוונה זכר ליציאת מצרים שאומרים על יום תרועה??

ובליל ראש השנה, חלמתי תשובה – שפרעה ביציאת מצרים אמר לבני ישראל – אין אתם עבדי!! אלא עבדי בורא עולם!! ובעצם באותו רגע הם עברו מעבדי פרעה להיות עבדי מלך מלכי המלכים!! וזה ליציאת מצרים!!! שאז נהינו עבדי מלך מלכי המלכים.

בעת תפילת ערבית בליל א' דר"ה התחדש בעזרת ה' יתברך, שאומרים בתפילה "וזוכר חסדי אבות, ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה", דהיינו שהגאולה מגיעה רק למען שמו של ה' ולא בזכות האבות, כפי שכתוב **בנביא ישעיה מג' וכן בפרשת האזינו,** כי זכות אבות תמה קודם הגאולה, אומנם מדוע מזכירים וזוכר חסדי אבות קודם שאומרים שהגאולה היא רק למען שמו של הקב"ה??

אלא שזכות אבות משפיעה גם בזמן הגאולה שניחשב בני אברהם יצחק ויעקב למרות ריחוק הדורות ולמרות שאנחנו רחוקים מאוד מאוד מלהידמות לאבותינו

בני יאיר אברהם נ"ו, שאלני מה הכוונה לגולה עמוקות ולצופה נסתרות ביום דין שאומרים בקל עורך דין, הרי הסודות עלולים רק ללמד חובה???

וטהר לבנו - ראש השנה

שופר - זכר לאיל - אילו של יצחק, שנאחז בסבך בקרניו

והקשנו לתלמידים המצוינים, הרי הפסוק בא ללמד על עוצמתו של יוסף המכונה שור שנלחם ביצר הרע בקרניו בכל הכוח כמו ראם שנלחם בעוצמה בקרניו, איך בכל זאת לומדים מזה הלכה למעשה לפסול קרן פרה ושור??

והתשובה היא כדברי הרמב"ן בדרשה לראש ד"ה שנו תחילה, שקרני פרה ושור גם כשהיא תלושה וגם לאחר הקדיחה שם קרן עליו לעולם ולא משתנה שמו לשופר, אלא שמו הראשון עליהם לעולם, ולכן לא כתבה התורה "כקרני ראם" אלא "קרני", ללמדנו שזה מהותו, ולכן כתוב במשנה "שהוא קרן" ולא כתוב מפני "שנקרא קרן", דהיינו לא רק מפני ההשוואה לקרני ראם, אלא כי זה שמו באמת, ולכן הוא פסול.

וכל כך למה, יתכן כי ה' רצה ללמדנו עוצמתו של שם, שכשם ששם מספיק לפסול למרות שאין בו פסול בגוף, כך מידה טובה כפולה ומכופלת שאדם שגופו טמא מחמת חטאיו, אבל ומקבל על עצמו לחזור בתשובה, השתנה שמו לצדיק, כמובא בגמ' ע"מ שאני צדיק הרי זו מקודשת, שמא הרהר בתשובה, כי מספיק שם לשנות גדרו לגמרי, וממילא יזכה אדם לשנה טובה ומתוקה, וזה כלול בסימנים בליל ר"ה להמחיש לנו ששם יש בו עוצמה לשנות, ולפעול טוב אצל ה'.

היום תתמכנו בימין צדק

מסורים ביד האויב רח"ל, ומדוע מזכירים זאת בר"ה?? ויתכן, שאם גם ממקום הכי נמוך בכ"ז הקב"ה מתמלא רחמים, א"כ מתפללים שגם כשיגור חלילה שלא מגיע שנה טובה, בכל אבא יקר ריבונו של עולם, תתמלא עלינו רחמים, ויותר מזה, אנחנו מבקשים, אגא ה' עוד לפני שנופלים תתמלא עלינו רחמים, ותתמכנו בצדקה שלא ניפול ושלא נינזק, למרות שלא מגיע לנו.

אולי עניין האיל בעקידת יצחק הוא, שאפילו אם בדורות האחרונים נהיה כבהמות בכל זאת נכלל בעקדת יצחק שזכות העקידה תועיל לנו, והעיקר שנהיה ממין כשר כמו איל שהוא לפחות בהמה טהורה, ואפילו אם נהיה בסבך בכל זאת יכפר לנו עקידת יצחק.

כמו כן קרניו זה שופר חלול שלפחות הוא יכול להיות כלי קיבול כי שופר לשון שפופרת, ולמרות שיש בו חומר כמו גבס, אבל בקלות הוא נשלף ואינו סתום, וזה לרמז שלפחות לא נהיה אטומים לחלוטין - אבל אם יש בנו קצת חלל או אפשרות לחלל להיות כלי קיבול אזי ניכלל בזכות עקידת יצחק אמן ואמן.

ותלמידי היקר והמצויין מכיתה ז' ת"ת תורת אמת שלמה סוקולבסקי נ"ו, דן עמי ובזכותו התחדש כל ההמשך, שהנה לגבי קרן פרה ושור שלמרות שהם חלולים, בכל זאת פסולים מה"ת לשמש כשופר, כי התורה קראה להם קרן ולא שופר, ככתוב "בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו", וקרני ראם הם מלאים ולא חלולים והתורה השוותה קרן שור לקרני ראם.

כפשטות שורשו מנביא, ישעיהו פרק מא פסוק י' "אל תירא כי עמד אני אל תשתע כי אני אלקיך אמצתיך אף עזרתיך אף תמכתיך בימין צדקי": ומפרש המצודת דוד: אני ה' אלקיך כמאז. אמצתיך - בדברים טובים ונחומים. אף עזרתיך - בימים הקדמונים. אף תמכתיך - בהיותך ביד האויב תמכתיך בימיני לבל יעשה בך האויב כלה. בימין צדקי - ר"ל לא נגמול כי אם בצדקה: ולכאורה הפסוק מדבר על מצב קשה שהיהודים

חיזוק עצום מהחזון אי"ש, היצר קשה מאוד אבל בהחלטה מוחלטת - "ובחרת בחיים" שאני בוחר רק בחיים, כך מנצחים את היצר!!!

לדוד ה' אורי וישעי מ"מי ירא" - מי = 50, הפחד שלא ניפול לשער 50 רח"ל, חייבים להאמין בה' ולבטוח בו ולדבוק בו. - חידוש משותף עם הצדיק המשותף רבי ישראל רפאל פלדמן שליט"א.

לקל עורך דין - חסדי ה' כי לא תמו, איך אפשר שלא לאהוב את ה' הטוב??

אכן יש דין, ויש מידת הדין, אבל הקב"ה אוהב אותנו מאוד, ורגיל לעשות כופר נפש, שאם חלילה יש גזר דין רע הקב"ה מפילו על גויים שיקבלו אותו תחתנו, - כופר נפש, כך שאנחנו זוכים לשנה טובה ומתוקה באהבתו מלכנו תמיד ימלוך עלינו, ונמלכנו עלינו תמיד באהבה כאהבתו העצומה לנו.

ככתוב ישעיהו מג' "כי אני ה' אלקיך קדוש יש"אל מושיעך נתתי כפרך מצרים פוש וסבא תחתיך: מאשר יקרת בעיני נכבדת ואני אהבתיך ואתן אדם תחתיך ולאמים תחת נפשך", וכתב רש"י, ואתן אדם תחתיך - תמיד אני רגיל בכך ובפשטות הכוונה גם על גזר דין של יהודי בודד ולא רק על כלל עם ישראל, הקב"ה ברחמי רגיל להפיל גזר דין רע על גוי במקום היהודי שניצול לחיים טובים ומתוקים.

מדוע אומרים לפני התקיעות 7 פעמים למנצח לבני קורח המדבר על שופר של משיח??

ומזהים עד כמה תשוקתם של בני קרח שקרח יצא מעומק הגיהינום, שבמקום לבכות על חורבן הבית, הם שמחו ושרו על שכך יזכה קורח לצאת מהגיהינום!!!! אבל למרות התעלמותם כביכול מצער החורבן, ואפילו כביכול יש נימת שמחה ושירה על כך בשירתם, בכל זאת שירתם זו היא חלק מהתהילים, כי יש בזה תקווה עצומה ותשוקה עצומה לגאולה השלימה שתהיה בקרוב ממש.

ואם כן, גם שיר זה שאומרים לפני התקיעות, שמדבר על שופר של משיח, מוזכר בו ששיר זה שרו בני קורח, כי זה חלק מתשוקתם העצומה לביאת המשיח, כי כך קורח זקנים יבוא על תיקונו ויקום לתחיה מהגיהינום.

ולכן אנחנו אומרים 7 פעמים את המזמור של בני קורח על שופר של משיח, שאולי נגיע גם אנו לטיפה מהתשוקה של בני קורח לשופרו של משיח.

ונראה, שמצאנו בתוספות קידושין לא שהקשה איך יתכן שאסף מבני קרח אמר שירה על חורבן בית המקדש?? ותיירץ על פי המדרש שאסף אמר שירה על שטבעו בארץ שעריה. משל לשפחה שהלכה לשאוב מים מן הבאר ונפל כדה לבאר והייתה מצטערת ובוכה.

עד שהגיעה שפחת המלך לשאוב ובידה כלי של זהב ונפל אותו כלי שם. התחילה השפחה לשורר, ואמרה: עד עכשיו לא הייתי סבורה שיוציא שום אדם פדי, שהוא של חרס, מן הבאר, שאינו נחשב. ועכשיו, מי שיוציא אותו של זהב, יוציא פדי עמו.

כך, בני קרח שהיו בלועים, כשראו שטבעו בארץ שעריה אמרו שירה. אמרו: מי שיוציא השערים יוציא גם אותנו. לכך אמר אסף מזמור שהוא ממשפחת קרח.

וטהר לבנו - ראש השנה

ואולי בזכות התקווה הטובה והשאיפה הטובה להגיע לשלימות, יתקיים בקרוב ממש "ויגבה ה' צבאות במשפט והקל הקדוש נקדש בצדקה", "ועלה ה' בתרועה ה' בקול שופר", שאולי מרמז על שופר של משיח, ואולי כל זה רמז בפסוק "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו", דהיינו שמצפים לתרועת מלך לביאת המשיח ולכן לא ראה עמל ביעקב, וזוכה לגאולה השלימה בקרוב, ולשנה טובה ומתוקה.

איל אחר נאחז בסבך בקרניו

אלא נראה, שאברהם אבינו היה לו פיסקה ראשונה של הקב"ה שאסור להרוג ילדים, וגם הבטחה שמיצחק יקרא לו זרע, ומצד שני פיסקה שנייה לשחוט את בנו והדיבורים סותרים זה את זה, וכפי שמובא באות ח' במדרש שאברהם טען זאת לה'.

ובכל זאת בעת הקרבת יצחק אברהם לא חשב על ספיקות בהקרבת יצחק, אלא בלב שלם הקריבו בהיתר מוחלט וציווי יחיד בלי שום ספק כפי שמקריבים איל שאין בו שום ספק בהקרבה.

ולכן כתוב **איל אחר**, כי אברהם אבינו בהקרבת יצחק לא חשב עליו שהוא איל כהסבר ראשון, אלא למרות רחמי אב שהתגברו בו ובכה בדמעות על בנו היחיד בכל זאת הקריבו בכשרות ההקרבה באופן מוחלט כהקרבת איל שמחשבת פיגול על קרבן אחר פוסלת בו וכפי ההסבר השני.

על כן גם כשהקריב בסוף את האיל, נחשב כאילו הקריב את יצחק ממש, כי באמת חשב במסירות נפש על הקרבת יצחק ולא סטה לחשוב בהקרבת יצחק כאילו מקריב איל, ולכן האיל לא נפסל למרות שחשב בהקרבתו כאילו הקריב את יצחק, כי מהתחלה ועד הסוף חשב רק על יצחק שיהיה עולה תמימה לה', וגם לא התחייב להקריב עולה מלבד מה שנצטוו להקריב את בנו, ובכלל טוען הגאון רבי אהרן פסין שליט"א שעיקר מחשבת קורבן הוא שאדם מדמיין כאילו הוא נשחט וכאילו דמו נשפך ואין זה מחשבת פיגול או פסול אלא אדרבא עיקר תכלית הקרבת הקורבנות, ולכן מובן שנחשב אפר האיל כאפר יצחק כמובא בגמרא בזבחים סב' שמגן בעדינו לנצח נצחים אמנ'.

שכר העקידה - כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חסכת את בנך יחידך

והכפילות שם יתכן לרמז על הקללות שבפרשת כי תבוא, וגם שבחוקתי יש 49 ופרשת כי תבוא יש 98, ובכל זאת מגלה התורה שהיען של זכות העקידה מנצח את כל הקללות, בין של בחוקתי וגם הכפילות שבפרשת כי תבוא. ואכן בפסוק קודם בבחוקתי כתוב "וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר".

והקב"ה יעזור שנצליח להתקדש ולחדש חידושי תורה מתוך שמחה ולהדפיסם לרבים, מתוך התעלות וענווה אמנ ואמן.

יום שני של ראש השנה שתיקנו רבנן הרווח העצום לעם ישראל

הרי מלך שאדם מרד נגדו, הרי גם אם יבוא לפני המלך בבכיות ובהתחייבות גמורה להיות עבד נאמן בשלימות למלך, ספק גדול אם המלך יסכים לוותר על עונשו, ובהרבה מהמקרים יהרגו את המורד למרות שהוא מתחרט ומתחייב להיות עבד מושלם ונאמן למלך.

אבל אבא כשבנו המורד בא בבכי ומתחרט על שמרד באביו, כמה מתרחב לב האבא בשמחה, וכשהבן מתחייב לשנות דרכו לכיוון חיובי, גם כשלא מבטיח להיות מושלם לגמרי אלא מתחייב להשתפר ולהתקדם לטובה, ומראה שיפור במעשיו, אזי האבא ברחמיו מחבק את בנו באהבה גדולה ומקבלו באהבה עצומה כי אבא משתוקק לא לשנוא את בנו, ומתלהב מכל שיפור לטובה אצל בנו.

וכאשר רבנן הוסיפו יום נוסף יוצא שאין רק א' בראש השנה, שיום א' בראש השנה מבטא מלכות ה' שהוא א' בעולם, אין עוד מלבדו, אלא "אב" בראש השנה, שהוא יומיים בקדושה אחת ולא 2 קדושות!! הרי שראש השנה נהפך לבחינת "אב", שהקב"ה יקבל תשובתינו ורצוננו לשפר דרכנו, ואולי זה נרמז באמרנו אם כבנים רחמנו כרחם אב על בנים ואם כעבדים עינינו לך תלויות, ואבינו אב הרחמן יגזור לנו שנה טובה מתוך אהבה וחיבה ושמחה אמנ ואמן.

אבל יתכן שטמון הרבה יותר, שרצוננו באמירת המזמור, להורות שכמו שבני קרח ראו את החיובי והתקווה הטובה במקום את החורבן שמול עיניהם, כך שהקב"ה לא יראה את מצבנו הרוחני שאינו ברמה גבוהה וממש מצבו לא כראוי... אלא יראה את החיובי שבנו, שרצוננו להתקרב להקב"ה ורצוננו שיבוא המשיח שזוכה כולנו לעבוד את ה' בשלימות, בלי יצר הרע,

מה הכוונה "אחר"? והמפרשים וגם ראיתי במדרש רבה מאריך בשאלה זו עיי"ש.

והנה רש"י מסביר שהכוונה אחרי שה' אמר לו לא לשחוט את יצחק, ואכן הניקוד הוא לא בצירי ש'אז הכוונה אחר שהיה עוד איל קודם, אלא בפתח שהכוונה אחרי זמן.

אבל עדיין קשה שהיה צריך לכתוב את האחר בתחילת הפסוק ולא באמצע צמוד למילה איל שכך יש במשמעותו שהכוונה שהיה עוד איל? או כפי שהקשה האבן עזרא שהיה צריך להיכתב אחרי אחר כן או אחרי זאת. כמשפט הלשון בכל התורה?!

לכן הקב"ה ברחמיו האיר את עיני, שהכוונה גם למשמעות אחר עם צירי, ואכן כך מפורש במהרש"א תענית טו' וגם בכלי יקר, ונראה לפרש זאת, בשני דרכים, או שאברהם מתוך רחמיו על בנו כפי שכתוב במדרש רבה בראשית נו' ח' שענינו זלגו דמעות מרחמיו על בנו, ובמדרש באות ז' כתוב שגם המלאכים בכו ודמעותיהם הרסו ופסלו את הסכין, וממשיך המדרש "רק לבו היה שלם במצוות הבורא".

ואולי כפי שאברהם חשב בהקרבת האיל שהוא מקריב את בנו כדברי רש"י, אולי אפשר ולטעון שלהיפך כשהקריב את יצחק בכדי להתגבר על רחמי האב לכן חשב כאילו מקריב איל ולא את בנו, אבל עדיין קשה לטעון כך ובפשטות אסור לומר כן, כי אם כתוב במדרש שלמרות הדמעות ורחמי אב על בנו בכל זאת לבו היה שלם בקיום המצווה, אם כן לב שלם זה שמקיים את המצווה מושלם, שידוע שמקריב את בנו בלי מחשבה זרה.

למה יש כפילות, "כי ויען", שלכאורה המשמעות בגלל ובגלל?! ואולי זה בא לתקן את הכפילות בלשון יען שמצאנו בכפילות בקללות בפרשת בחוקתי, ששם נכתב מג' "והארץ תעזב מהם ותרוץ את שבתותיה בהשמה מהם והם ירצו את עונם יען וביען במשפטי מאסו ואת חקתי געלה נפשם".